

Ольга СЛОНЬОВСЬКА

**У камуфляжі
й
бронезилеті**

Поезії

Івано-Франківськ
Місто НВ
2022

УДК
С

Слоньовська О. В.
С У камуфляжі й бронезилеті. *Поезії*. Івано-Франківськ: Місто НВ, 2022. 152 с.
ISBN

Воєнна громадянська лірика завжди специфічна, й далеко не кожен автор (авторка) втримується на такому складному «плаву», не збиваючись на за-терті гасла, заклики й типові штампи. Цього нинішнім читачам, багато най-рідніших і друзів яких на фронті, аж ніяк не треба. Не треба й тимчасово внутрішньо переміщеним особам. Реципієнти лірики кривавих днів війни прагнуть якраз сили духу ліричних героїв (героїнь), панорамних картин народного супротиву, ненависти й гніву, своєрідного авторизованого «щоденника» подій. Тільки в такому разі поезії, написані за гарячими слідами воєнного лихоліття і воєнної слави ЗСУ, сприймаються належно й глибоко. Тільки таким віршам читачі вірять, отримуючи від них естетичну насолоду й моральну підтримку. Лише такі викристалізовані болем і переживаннями поетичні слова стають потужною артилерією духу на рівні з реальною летальною зброєю, скерованою на окупантів. Муза в камуфляжі й бронезилеті не співає, але й не мовчить – вона щосили волає до розуму й серця від імені частково окупованої москалями-збродами України. Вона веде мову про збройну перемогу над ворогом як єдиний шлях до мирного майбутнього української нації.

УДК

ISBN

© Слоньовська О. В., 2022

Передмова

Як писалася ця книжка – «У камуфляжі й бронжилеті»? Зовсім по-іншому, ніж усі мої попередні: причому як збірки поезії, так і прозові романи. Ця поетична збірка будила мене серед ночі, відривала від найважливішої роботи. Окремі рядки поезій спадали на думку навіть у темному підвалі сяк-так обладнаному як бомбосховище під завивання сирени повітряної тривоги. Записане іноді мене саму не просто дивувало, а й навіть спричинювалося майже до мого ж таки напівпритомного стану. Поезії наче без мого відома хотіли бути написаними. Лише окремі вірші я згодом шліфувала, проте більшість народжувалися вже абсолютно готовими. Я не виставляла дат написання поезій – це автоматично зробив Фейсбук. Звичайно, найпростіше було би ці вірші розмістити в хронологічній послідовності, але я ризикнула її порушити задля кращого сприймання поезій читачами. Чи мають такі вірші цінність? Як громадянська лірика воєнного часу – так! У Фейсбуці їх чекали кожного дня сотні реципієнтів. Їхні відгуки ставали для мене найвищою нагородою. Одна україночка навіть назвала цю ще рукописну збірку «важкою артилерією духу». Якщо мої твори когось підтримали, впевнили в перемозі, – я рада. Все хороше в цьому світі ніколи не народжується безпричинно.

Ольга Слоньовська

БУКЕТІВ НЕ БУДЕ!

(Щоденник невіртуальної війни)

Московсько-українська війна триває четверте століття. Конотоп (1659), Андрусове (1667), Батурин (1708), Полтава (1709), Крути (1919) – такими є стації цієї війни до 2014 року. 2014 – 2015 роки додали Іловайськ і Дебальцеве. А з 24 лютого 2022 року постали нові знаки московських злочинів: Охтирка, Харків, Буча, Бородянка, Ірпінь, Краматорськ, Маріуполь... Скільки їх ще буде – цих кривавих стацій війни?.. Скільки ще загине мирних громадян? Чи зуміємо все запам'ятати, відомстити ворогові і відновити свої сили? Мусимо, бо інакшого просто бути не може.

Московсько-українська війна знайшла своє відображення в літературі, у віршах Бориса Гуменюка, прозі Сергія Saïgona (Лещенка), Світлани Талан, Ігоря Михайлишина, Віталія Запеки, Тамари Горіха Зерня...

Книжка віршів Ольги Слоньовської «У камуфляжі й бронезилеті» – також із цього кривавого «танцю» широкомасштабної московської агресії проти України, яка розпочалася о 5 годині ранку 2022 року.

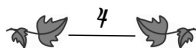
Мені важко коментувати самі вірші. Тому, що тут маємо крик душі, біль душі, ненависть душі. Ми всі після 24 лютого є свідками, учасниками і жертвами війни. «Війна – це здебільшого перелік помилок», – писав Вінстон Черчілль. Війна – це руїна і смерть, які несе ворог, горе і біль цивільних, героїзм і мужність воїнів-захисників.

У віршах Ольги Слоньовської нема солодкавого громадянського патосу. Є громадянська відвага і мужність називати ім'я ворога: «цар» Путін і московська орда – рашисти, в яких ні чести, ні мужности, ні відваги. Лише інстинкти хижаків і шовіністів, ниці, підлі інстинкти. Врешті, ця поетична книжка не могла бути іншою – поетеси не до витонченості і не до естетичного глянцю. Це живий і болісний щоденник ще від першого місяця війни. Війни, у якій багато смертей, багато руйнувань і багато крові. Війни, у якій Україна попри всі рани й втрати обов'язково перемає. Ця віра тримає усіх українців. Ця віра дає Ользі Слоньовській силу слова і силу переконання.

Поетична книжка Ольги Слоньовської є також документом звинувачення ворога. Документом подій, яких не маємо права забути. «Попіл Клааса» стукає в наші серця і благає небо про помсту.

Наше завдання не просто вижити. Наше завдання перемогти і свідчити про злочини московитів. Так буде. У цьому переконує нас правдиве слово поетеси.

Євген Баран

* * *

Сказала Смерть: «Оцей ось – мій!
Тут і перечити не смій:
На рані рана, весь в крові
Від берців – аж до голови!
Та Жінка мовила: «Не дам!
Ти ще не смерть – лише біда!
Він буде жити і ходити,
З синочком окунців ловити,
Малину рвати у саду!
Його я в тебе украду,
Як треба, видурю обманом!
Бо що таке на рані рана,
Якщо я – поряд ненастанно?
І що таке – увесь в крові,
Як він вже третій день живий!»
Поблідла Смерть, розтала димом.
Любов – твердиня незборима.

10.07.2022

* * *

Глобальна нація: по всьому світі є,
Та України не віддасть нікому.
Історія – не тільки житіє,
А й спів дівчат і відгоміння грому.
І те, що не вміщається в слова,
Але звучить, як вишивки сакральність,
Як краю неба барва палевá,
Як шепіт лану, джерела дзюрчання.
Чи щось таке, як мамине тепло,
Як хліб із печі й вишні поміж листям,
Як місяцем побілене село
І вранішнє чистеньке-чисте місто!
Зоря зорить. Кричать перепелі.
Струмїться золото світёл від вікон.
Ми тут од віку вічного жили
І жити будемо до скону віку!
Бо хто сказав, що це не наш Едем,
Хто посягнув на наш Донбас й Одесу?
Ми – вічні тут. Нікуди не підем.
Не вступимось! Це наші рідні креса!
Ні сумнівів, ні муки, ні вагань!
Не грай, Мокво, свого дурного кіна!
Мов крайка, ясно світиться Кубань!
Пройдисвітко, це також Україна!

24.02.2022

* * *

Цієї ночі сніг мене збудив,
Останній сніг із холоднющим вітром:
Роздерлось небо на сімсот хустин,
Крізь тридцять сит просіялось повітря.
Весна сховалась, як мала синичка
(Лиш тільки дзьобик блискає крізь вічко).
Але на ранок всі сніги стеклі:
Ні людям зла, ні Богові хули!
Аби ще так москаль навек ізлизнув
З українських піль, із нашої Вітчизни,
Чкурнув у власні плісняві «покої»
І пив гірку. Бо ж – як він без гіркої?

28.03.2022

* * *

Рашо! У тебе вже опупея і отупея,
Ідіотії приступи, привид сухої галузи,
Починаючи від «Єльцен, заставь хахлов накарміть Расею!»
До «Путін, заставь хахлов пріпалзті на пузе!»
Нема тобі, бабо, ради! Здоймаеш шторми і бурі
У фанфуриках з-під «Баяришніка». Не лякає тебе пророцтво!
Ще не «нахлебалася лаптем щей» і не нажерлася тюрі –
Хліба, в горілці замаринованому, як оселедець в олії та оцті?
Вже тебе носить і вправо, й назад, і вліво!
Шторм в тебе, рашо, на палубі? Недуга морська? Кáчка?
Та ти вже у дюндель п'яна! Покивуй, що так, покивуй,
Щасливої тобі в пекло постійної спотикачки!

15.03.2022

* * *

І глум – не сум, і честь – це тільки лєсть!
Чини, щó хочеш. Все тобі проститься!
Твоє правління – це вже просто «жєсть»:
Тиран-дикун у двадцять першім віці!
Спали Москву! З сестрою переспі!
Введи коня в ручну Державну Думу! –
І мільярдери – станові стовпи –
Зааплоднують на твоє безумство!
Та наостанок тільки не забудь
Все звирити: від «паки» – і до «іже»,
Ще й наказати вірному рабу,
Нехай тебе, Калігуло, заріже!

20.03.2022

* * *

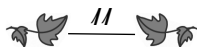
Не кадри божевільної уяви –
Реалії диявольські доби.
США майже спить. Європа ловить гави,
А ти, Україно, щось сама роби!
Рятуй усіх: щасливих, добрих, нищих,
Малих, великих, тих, що «проти» й «за»,
Тих, що гуртом, і тих, що поодинці,
Тих, що лягають плячком, пруть назад,
Рятуй убогих, хворих, грошовитих
(А на офіру свій народ віддай!)
Усе колись врахується (Якби ж то!)
Усім колись віддячаться (Гай-гай!)
Ти ж більша, ніж істерії історій,
Вартніша, ніж усіх держав казна.
Летить Земля, собою Всесвіт оре:
Велика скиба, тлушта борозна.
Що вродить світ без підлості і лєсті,
На вбогім тлі промов із папірця,
Ми вже впритул до Другого Пришестя?
Начал Начала? Власного кінця?
Щось буде ще чи це рядок останній,
Остання буква, невиразний знак?
Кровить народу невигойна рана,
Мовчить Дніпро, замислений до дна.
Зробились недостойними достойні
Чи навпаки – такий війни закон.
Та вже шугнув із Хортиці на човні
Сміливим хортом сам Іван Сірко!
Митець війни, він і стратег, і тактик.
І геній перемог, і наш козак!
Летить Земля, відсвічує Галактика.
Це сяйво колись звалося яса.

21.03.2022

* * *

Як ви, плебеї? Що у вас чути?
Ще не віддихались від комунізму?
Ей, антифриз – отрута:
Пити не можна – не можна й для клізми!
Пахне горілкою – «обман зрєня
І абаянія», й спраглого рота.
Ваші вже висловили «презреніє» –
Он лежить трупами ціла рота!
Ей, вірнопіддані! Недосвідомі!
Вам лиш здається, що путін сміється –
Це не задача з двома невідомими –
Все тут відоме: спеції, спеці.
Вашої влади жести перфектні,
Лиця бульдожі, плани «убойні».
Ви ж не «учотні», але причетні
До авантюри жахливої бойні!
Що не стріляли, ще не грабували,
Що, зголодніли – й узялися «рúскать».
Вас на «учєньє» сюди аж пригнали?
Ви у це вірите, «парні» російські?
Нині вам брешуть, що ви – миротворці
(Мали би вас хлібом-сіллю стрічати!)
Завтра наллють вам «водачки» порцію –
Мирних людей поведуть убивати!
Хто з вас повернеться, буде невтішним
(Лиш в дупель п'яним – «весьолим і бодрим»)
Вчителю якось заплаче в «манішку»,
Мамі розкаже на смертному одрі
(Більше нікому –
соромно, сором!).
Путін рясним вашим трупом засіє
Площі боїв безсердечно і всує.
Так передчасно загине Росія –
Інша Росія, ніж та, що існує!

18.03.2022

* * *

Місяць червоний і круглий, мов пика.
Тиша байдужа і непритомна.
Темно у вікнах. Темно, аж дико.
Чорно на світі. Хоч місячно, – чорно.
Ось вони – вбивці. Сидять при горілці.
Мовчки сидять, як притруєні миші.
Їм некомфорт в двадцять першому віці.
В Середньовіччі було би простіше.
Пальці тремтячі, сині обличчя –
Прагнуть в расею, у Середньовіччя!

18.03.2022

* * *

Світе, здригнися! Спини! Зупини! –
Печерна расея запрагла війни!
Глуха від гордині, в боргах, як у тлі,
Набичились очі, криваві і злі.
Була би півлітра – не треба й жони:
Печерна расея хоче війни!
Сліпи залило, нюхає кокс,
Опухло, неначе від бджіл чи від ос.
Дике, бруднюще – спаси й сохрани!
Печерна расея бажає війни!
Світе, здригнися! Ти ж – не дитя
Падають бомби! Ракети летять!
Що заборонено – можна русні:
Світе, ти бачиш? Чуєш чи ні?
Світе, чини щось! Світе, роби!
Власної долі не втрадь, не проспи!
Ми – в авангарді. Ти ж – ар'єргард.
Хочеш букетів? Святкових петард?
Слави і шани? Прокинься! Не сни! –
Печерна расея у стані війни!

25.02.2022

* * *

А люди іноді справді знають
Дуже багато важливого заздалегідь!
Час проминає, втікає і витікає.
Серце болить...
Дивний монах, у вигорілій рясі, худий, неборака,
Зі жмутком відксерених одкровенень на паперу дешевому тлі
Старався кількох нас на кафедрі переконати – і мало не плакав,
Що ми не сприймаємо ні частково його, ні взагалі.
Божився, що буде війна жорстока і всеохопна,
Казав, що ще можна її відвернути, бо ще не кінець.
Ряса у нього була дірява, взуття – стоптане,
Не заперечував, що відлучений, що вже навіть і не чернець.
Йшов рік дві тисячі якийсь, тобто десь до десятого,
Бо ще не було ні кримських подій, ні донецьких, ані АТО.
Чоловіки здвигнули плечима: бракує нещасному небагато.
Жінки пожаліли – й заквапились до студентів: дзвінок!
Він залишив на столі папери. У дверях схилився чуло,
Маленький, сухенький, немов почорнілий сучок.
Ми, кілька останніх присутніх, полегшено навіть зітхнули,
Коли за ним зачинилися двері – коли він, нарешті, пішов.
Три дні видиралась я з кола жахних його передбачень.
Очі пречесні вогнем пекли і пронизували мене.
Чому я була недовірлива (ніколи собі не пробачу),
Чому посоромилась запитати бодай: коли ця війна мине?
Це зовсім не Апокаліпсис? Це тільки випробування?
Чому палія не зупинять? За що нам страшна його їдь?
Час протікає, втікає, зникає – і це невблаганно: рани.
Серце болить.

26.02.2022

* * *

Що є умовності? Бідний мім
Жестами каже про вчинки шалені,
А злодій може вважати своїм
Все, що у нього уже в кишені!
Може радіти, поки не попавсь,
Може надіятись палко і спрагло,
Але фотографуватися в профіль й анфас
Прийдеться для кримінальної справи!
Що є умовність? Йменуй війну
Хоч соцзмаганням, хоч спортом (на грані),
Хтось ще підтримує цю дурню?
Ти й ще два-три усесвітні тирани?
Що є умовності? (Гріш їм ціна
Вкупі із прокламаціями).
Росія – агресор. Триває війна.
Вбивці, як «вигребти з діла», радяться.
Застебніть гудзики, ей, як там вас?
І «не бузійть» («не в раднóm захалустье»)!
Сфотографуватися в профіль й анфас
Хочте-не-хочете, – мусите.

27.02.2022

* * *

Все, жінко, все! Бери лиш вкрай потрібне:
Дітей, бабусю, кицьку й щó в руках!
В твоїм волоссі появилсь срібло
Й глибокі зморшки в рота кутиках.
Мов не своя. Вже чорна, як ворона,
З лиця й душі. Сама, як Ангара!
Аби хоч якось! Хоч би до кордону!
Вазон розцвів! Невже не до добра?
А все ж було так гарно, мирно, ловко
Три дні тому! Розтануло, як сон.
Квиток в театр. Розсипані заклчки.
Цвіт на підлозі: пересох вазон.

28.02.2022

* * *

Ці фронтові весілля без фати,
Без плаття білого і навіть бутоньерок.
Без прибамбасів й різної туфти:
Довічних клятв і дорогих цукерок.
Життя вміщає величезну мить!
Життя проти безсмертя протестує!
Оркестр життя фанфарами гримить.
А смерть тестує (Як завжди, тестує!)
Війна війною – двоє цих хочуть
Хвилини щастя вперто і відверто.
Любов ніколи не бере життя!
Життя ніколи не боїться смерті!
Короткий вік у фронтових весіль!
Та хто ж ти, доле, щоб таке казати?
Іде війна, та йде весна! Єси,
Будь й живи, народі мій чубатий!
Ніхто не згасить соняхів, як сонць!
Тебе ніхто не упряже ув упряж!
Ти могутніший від страшних пророцтв!
Й від найстрашніших ворогів могутніш!
Ці фронтові весілля без пишнот,
Без зайвих слів і конфеті обітниць –
Теж свідчення, що ти завжди – народ,
А українці – вільні українці.

01.03.2022

* * *

Усе буде добре. Коли? Коли?!
Ікласта зграя збирається в тічку!
«Главний кацап» й інші всі москалі
Брешуть, як пси, всьому світові в вічі.
Нібито зовсім нема війни –
Є лиш «локальненька» операція.
А дав би Панбіг вам, сучі сини,
Бодай черепа трепанацію!
Ви, що бомбите щодня сто разів,
Ви, що неначе свиня у тину застрягла,
Ваш «русській мір» всьому людству змерзів,
Ви для планети – як чорт із кагли!
Телек...рвів поросячий крик,
З ваших екранів – облуда риссю:
«Путін – дабрэйшей душі челавек».
(Ним, солодесеньким, хоч подавіться!)
Інший ведучий – дебілом дебіл –
Очей не відводить від клаптя паперу:
«Пусть би прішол і пагаваріл
С нашим Путіним ваш Бандера!»
Ей ти, москалю, чому так упрів?
Вродився недумком – здохнеш кацапом!
Підручник з історії також скурив,
Як Біблію «рѳдние дедушка с папай»?
На місці боїв позбирай-схорони
Банду свою, недоробку пропитий!
На всю Європу ви вже брехуни
І щонайжорстокіші в світі бандити.
Не сумнівайся, ми прийдемо:
Градом, вогнем і гарячим металом.
На вашій тризні старе ярмо

Доценту врочисто сп'ялимо.
Приповідайте хоч: «Йо-майо!»
Або тремтіть в курних ізбах під лавами,
Ми – українці, а ви – кацапйо,
Ми – Божі діти, ви – сім'я диявола.
Та не сідайте хоч попри стілець!
Штани руками щосили тримайте!
«На кожну їздицю чекає їздець» –
Вас щó чекає, – вже знаєте!

02.03.2022

* * *

Які ще вибори в расеї?
(«Расея – ідеал страні!»)
Драконів гострі зуби сіє –
Дракони й плодяться, дурні.
Їх вчать вбивати з малолітства,
Носити чуні-гумаки,
Багато спати, мало їсти
Чи й гризти власні кулаки.
Ще й промишляти «прапітаньєм»
В чужих подвір'ях і хатах,
Або вигукувать гортанно:
«Га-га-га-га! Га-га-га-гах!»
Це імітація як прояв
Розривів бомб або ракет
(Коли вкрадуть цигани зброю
Чи танк упреться в турнікет).
А інше все, як завжди в раші:
(Але поспробуй осягни!)
Ці дітлахи – гарматне м'ясо,
Фарш кухні «бабушкі Вайні».
Вона глуха, сприймає туго,
Та любить «водачку» і кеш:
«Юнармія» і «Гітлерюгенд» –
Одне і те ж, одне і те ж!
Стара карга це добре знає,
Жере свій фарш на повний рот.
І не здихає, не здихає,
Лиш скаженіє востокрот!
Та ми знайдём й на цю «старушку»
Сто санітарів, а тоді
Відправим «бабушку Вайнушку»
В залізній клітці в «жовтий» дім.

03.03.2022

* * *

Ні, букетів не буде! Який прийом?
Ви ж прилізли в брудному одязі!
В горлі тепер у вас лише «ком»,
Й на очах рясні п'яні сльози!
Річка Прип'ять вхопила на абордаж
І понті ваші, і понто́ни.
Ви ж – ходячі нещастя, і ваш «Єралаш»
«Біломорканал» палить від сорому.
Ну, куди зі свинячим рилом, куди?
І навіщо з свинячими головами?
Підкували блоху? Подождіть,
Ми блоху вашу ще й підго́лимо!
Що, наїлись дурних грибів
І самим із собою тяжко?
Жаба циці дає? Свище рак на вербі?
Ось і тіштесь, як дідько цвяшком!
Генерали вас мають десь
Та й чого вам від них чекати?
Вони ж досі в каперес!
Ноги в руки – й чимдуш тікайте!

04.03.2022

* * *

Рашо-рашко, ти не райська пташка –
З роду ти стерв'ятників, стервозо!
Скільки ти народів-горопашок
Силоміць впрягла до свого воза?
Скільки крові випила? – Цистерни!
Скільки цвіту знищила? – Вагони!
Отаке ти ніжне, люте стерво!
Отака ти людяна, Горгоно!
Гніючий розсадник зла і лиха,
І душею, й тілом – зла повія!
У крові, як власна Салтичиха,
Леп відмила вже з брудної шиї?
Одягнись хоч в габіти монаші,
Хоч напни корону – це неважко,
Має світ тебе лише за рашу
Й твій народ – за дурника Івашка.
Та ударить грім в твою хибару,
І охопить страх Івашка й горе!
А усе це – зовсім незабаром!
А усе це буде дуже скоро.
Твій народ ухопить гострий камінь
Чи батіг до тебе, як кобили,
Й залопочеш товстими литками
На край світу – лиш аби не били!
Й скіються тоді, що має бути:
Стане тобі сво́го до новóго!
Й Бог скерує на шляхи спокути
Твій народ, задрипаний, убогий.

08.03.2023

* * *

Погані друзі – гірші ворогів,
Та щó там ворогів – не краще ката,
Тугі на вуха, на добро тугі,
Лиш чують «на», а «дай» не хочуть знати.
Ти ж, Україно, як в сім'ї невістка:
В роботі – перша, а сідають їсти,
То дай-подай, то витри-прибери,
То потім сядеш (може, й на поріг).
А скаржитись не смій, лиш дякую-дякуй,
Бо ти ще молоденька і ніяка.
Але коли невістка має хату
Свою, велику, і сама завзята,
Одного разу скаже: «Гей, родино,
Від вас не гірша я, не наймитіна!
Або всі рівні, або я – без вас».
І все стає на місце – зауваж.
Самоповага – не горщечок мідний:
Стара Європо, вже забула гідність?
Свекрухою прославитися мало –
Було би краще, як би стала мамою.
Вкраїна наша, як розквітла вишня, –
Розумна, гарна і в сім'ї не лишня.
Шануй свою невісточку, багачко!
Надбати – легко, а втрачати – важко.
Онуків хочеш гарних і здорових?
Люби невістку, пані гонорова!

05.03.2022

* * *

Російська жінко, Люсько, Машко, Анько,
Із юних літ обути у кирзу,
Твого сінка чи мужа (Ваньку-встаньку)
Й щоб поховати, вже не привезуть.
Так, ти завиєш, заголосиш – й звідти
Твої страждання вітер рознесе
На сто світів і в космос на пів світу –
Оце й усе, що станеться. Усе.
Й ти щось збагнеш, і проклянеш іуду,
І усвідомиш, що мовчання – гріх,
Ще й обпечуть тебе, як лялька вуду,
Тих кільканадцять тисяч «гробових».

06.03.2022

* * *

У Криму доцвітали магнолії
І весна утішалась шансом.
Називав мене ніжно *Ольвією*,
Бо на *Олюшку* я ображалася.
Ми не з'їли три пуди солі –
Пахлаву запивали соком,
Й ще не знали, що вітер долі
Нас розкїдає в різні боки.
Ми студенти були, філологи.
Ми кохали – і не признавалися.
Море хвилі котило під ноги,
Море гралося теж без галасу.
Принагідно все рідше бачились –
Крадькома ніби, сором наче.
Крим відплив, наче сонячний зайчик.
Київ кликав – тримала дача.
(Тобто я почувалась ображеною:
Та забудь мене, друже-враже!
Будь щасливий – зловив жар-птицю:
Я – провінція, ти – столиця).
Прикарпаття цвіло шипшиною!
По всіх схилах – рожево, коронками.
А сьогодні твоя дружина
В трубку мовила: «Похоронка».
І – тебе вже нема. Немає!
А війна є! Війна є! Війна є!
Й ще ніде не цвітуть магнолії.
Й вже ніхто не прошепче: «Ольвіє...»

07.04.2022

* * *

Що, Росіє, уже прочумалась?
Перестала бублики гнути?
Не бреши, що ті про щось думала:
Ти не п'яна – ти путінута!
Гола, боса і навіжена,
По чуже простягаєш руки?
Марш до буди, суко скажена!
Марш до буди, скажена суко!
Уже б'єшся в страшній істериці? –
Розчиняєшся, як медуза!
Що, приперлась шукати бандерівців? –
Пригощайся «Бандера-смузі»!

05.03.2022

* * *

Розстріляли Шевченка, виродки:
Аж дві кулі – в чоло, у пам'ятник.
Намагалися на́смерть поцілити,
Щоб не сплутав натальні карти.
Бо пророк – страшна сила віща,
Щось лячнє: наче повинь чи згарище,
Й замість того, щоб на кладовіще,
Понесуть тебе на скотозвалище!
І в родини твоєї, лопуцьку,
За погибель «геройську», іудо,
Як це вирішили в Іркутську, –
За сміття брати плату не будуть.
І тоді будеш вити століттями,
Що не сміття ти (Хоч ти – сміття!)
А Шевченко стоятиме в Бородянці,
Як і досі стояв, поганці!
І світитиметься з таблиці
Його думка, як блискавиця:
«Свою Україну любіть.
Любіть її... Во врем'я люте,
В остатню, тяжкую минуту
За неї Господа моліть».

07.04.2022

* * *

«Inter anna silent Musae» (лат.)
(«Коли говорять гармати, музи мовчать»)

Та які із горобчиків чубіси?
І які із тюльпанів келихи?
Але музи жити навчилися
І під акомпанемéнти вибухів!
Тож коли розриває вуха,
Тиша зла, що вже все «хреново»,
Вступає у бій артилерія духу,
Вступає у бій артилерія слова!
Бо у віршах безсмертні герої
І не валяться п'єдестали.
Це буває іноді зброєю
Ще могутнішою від летальної.
Пахне медом згоріла пекарня.
Пахне кров'ю згоріла лікарня.
Пахнуть вірші реальним майбутнім.
Це важливо. Це дуже присутньо.

07.04.2022

* * *

Росіє фашистсько-путінська,
Прірко, безодне, ўрко!
Ті, що зазнали від тебе утисків,
Мають тебе за к...рву!
Обри твої «напищені»,
Запевняння – фальшиве глупство.
Та ми орків твоїх знищуємо
Й нині небо тримаємо над всім людством!
Рашо тупа, задовбана,
В смердючій гною по вуха!
Знай, що народжені під бомбами –
Народжені в бронезилетах духа!
Війна – для тебе як тренажер?
На розум і совість убога,
Пам'ятай: а тебе нема уже,
Ти з цивілізації викреслена Господом Богом!

06.03.2022

* * *

Нам вистачає вашого смороду!
Ідіть уже до себе, орки, йдіть!
Там п'яний батько й мамка ледве ходить,
Скамейка, балалайка й бігуді!
Там «водка-водачка» і «мисль народна»,
Брудний барліг, поліаті й «дим кастрá».
Ідіть уже, бо смердите мертвотно!
Геть, до нори! Пора уже, пора!

06.03.2022

* * *

Воно їсть чебурек, вигризаючи спершу на́чинку,
Як гісна із жертви живої печінку й серце.
І нема чомусь жалю до такого й на ма́чику.
Хоча воно і під захистом жене́вських конвенцій.
Уже шмарклі розмазує, прикидається йолопом,
Що «не знав», «не хотів», а тепер уже в повнім зневір'ї:
Те «все Путін затіяв», а воно було «миру голубом»
(Саме тим, що курчат ловить по бур'янах і подвір'ях!)
Полонéний воно уже «сплошь і рядом»,
Хоч візьми пожалій, ще й погладь по голівці!
Та маленька дитяча соска поруч із розірваним артснарядом
Щомить криком кричить: «Воно – вбивця! Убивця! Вбивця!»

09.03.2022

* * *

Що ж, закручуй щосили краники
Нафти, газу й всього, що свище.
Ти – не айсберг, Росіє, ти вже – «Титанік»
З прогаратаним днищем!
І лежи хоч догори черевом,
Недороблена, нехарапутна,
Ти вже стала первісно-печерною
Зі своїм людоїдом путіним!
Але й запах від тебе тухлий!
Ти, пихата, нікчемно-«странна».
Доїдай свій останній бургер,
Допивай свою каву. Останню.
Все. Ерзаци твої овації!
Все. Погасли твої ікони!
Ти навіки – поза цивілізацією,
Поза людством і поза законом.

10.03.2022

* * *

Путін! На таке в світі здатен один тї лише:
Нехтувати власними вбитими, аж синіючи з люті!
Врешті, хоч на кремлівські зубці їх вівішай,
Як робили твої попередники – Петро Перший та Іван Лютий!
Але звідси тіла своїх «павших» таки забери! Забери
Або зроби дарунок білоруському фавориту!
Ще не факт, що ти мудрий, якщо старий,
А ми не бажаємо падлом москальським землю
свою сквернити!

Твої «синки» уже вимерзли в рефрижераторах,
Твої «синки» навіть висушли, неначе мумії!
Але ж ти особисто – з підвиду велоцирапторів!
І до фені тобі, що весь світ про расею подумає!
Із апломбом таким ти й на США би попер,
Якби випала слухна година!
Але є ще один нездоланний для тебе бар'єр,
Й називається він – Україна.

09.03.2022

* * *

Наше небо відкрите, кате,
Й ти бомбиш наші спальні квартали!
Наші дітки, як пташенята,
Лиш ячать, коли втретє за ніч стрімголов несемó у підвали!
З тебе сиплеться вже порохня!
Ти токсична, як ковід, і смерть кругом сієш,
Та від крові нашої здохнеш –
Наша кров для тебе отруйна, росіє!
Передай своєму гітлеру, рашко:
Перед ним і тобою ми не маємо страху.
Твою «морду ліца» не врятують підтяжки!
Увесь світ тобі каже: «Ідинафуй!»

06.03.2022

* * *

А що таке сором? А що таке стид?
І що таке – бути не Крезом?
Сидить на Уралі десь дід-людоїд
І клацає хижо протезом.
А крах неминучий, бо крах – завжди крах,
Оте, що вбиваючи, гуркає.
Напудив під себе під власне «ура»
І здох ще до смерті у бункері.
Бо ради нема, і рятунку нема.
Й тепер хоча плазом, хоч гопки,
Хоч всі уже гудзики, переламав
З розпачливим зойком: «Де кнопка?»
Ніхто не приходить ні вдень, ні вночі:
Сатруднікі, власть – «стоєросова» піна!
І навіть диявол зловісно мовчить:
Гріхи підраховує дуже сумлінно.

06.03.2022

* * *

«Проти дурості безсилі навіть боги»
(Фридрих Шиллер)

Росіяни! Пристрельте путіна,
Павутинника цього отрутного!
Він щось рохкає, він щось булькає?
Та зірвіть його разом з бункером!
Ним враховані усі ризики?
А ви що, не учили фізики?
Що людськими руками сотворено –
Можна те зруйнувати з коренем!
З ним в росії нема майбутнього!
Росіяни, пристрельте путіна!

06.03.2022

* * *

«Межі моєї мови – це межі моєї держави»
(Богдан Хмельницький)

Розмовляйте УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ,
Навіть якщо її знаєте поки що слабо!
Наша мова – для *них* похоронне коливо
Від якого *вони* віздихають до останньої лаби
Всі, без винятку, абсолютно,
Хто приніс окупацію і війну без причини
І хто молиться на рашиста путіна
Дозволяючи те, що він чинить!
Ми – єдиний народ. В нас найкраще військо.
Їхні ж думки людоджерські. Їхні мізки – іржаві.
Розмовляймо мовою українською:
Генетично нам рідною, політично – державною!
Бог – високо, бачить – далеко.
Ми – народ героїнь і героїв.
На щó *ворог* сьогодні здатен? Плодити фейки?
В час війни НАША МОВА – убивча зброя!

08.03.2022

* * *

А колись же були ви обрами!
Навіжéними, парнокопитними!
Іменуєтесь тепер орками,
Шваллю, гопниками, бандитами!
Шмарклі злижете, страхом згорблені
В бур'яни метанете ксиви!
Зрозуміло: ви пальцем зроблені
Й майже висц...ні на кропиву!
Ви ж запродані й перепродані.
В вас нема чоловічої честі.
Не врятує вас хрест у ордені
І натільний погнутий хрестик.
Не врятує найкраща техніка
І страшна-найстрашніша зброя.
Ви ж як міль: хижаци-метелики:
Дикі обри нового крою!

08.03.2022

* * *

Мумія лєніна засмерділася на катафалку.
Потрібна заміна трупа негайно!
А воно й досі щось варнякає
Й плете, як расея-небіжка ногами.
Душі орків його в пекло згряями пурхають,
Залишивши валятись тіла свої бездиханні,
А воно заховалось в якомусь бункері
Й уявило себе Чингисханом.
Йому кажуть: «Судитимуть в Нюрберзі,
В Сумах, Києві й навіть Килії!»
А воно сидить в якійсь бульбашці:
Перетворюється в рептилію.

09.03.2022

* * *

Що, Федоро, – чи то пак, федерація?
Уже й «хлебушек» став у горлі?
Проживаєш добу прострації –
«Палітіческава» порно?
Алкоголічко безпробудна,
Ледацюго перфектна,
Ну, і треба було тобі путіна
До такого страшного комплекту?
Досі віриш: «Єсчьо немножка!» –
Ще багато! Та не для старців!
Ти ж розвалюєшся, небого,
Як у прока́женого пальці.
«Зае..ись было чаепитие!» –
Густо з кров'ю, якщо відверто?
Наші дітки маленькі вбиті
В Бога випросять тобі смерті!
Не відмолишся, не відхрестишся,
Хоча лоб розбий об долівку!
Не відродишся, не віднерестишся.
Все, кранти тобі. Пий горілку!

10.03.2022

* * *

Ти – маленька серйозна дівчинка:
Ані плачеш, ані смієшся.
У кишеньці твоїй на папірчику
Номер мобільного і як ти звешся.
В тебе все вже відібрано, вкрадено,
Крім України, статі і зросту.
Твої очі, як виноградини,
А косичка, як мишачий хвостик.
Ти нічого не кажеш нікому.
Ти не граєшся, як всі діти.
Ти ведеш себе дуже скромно.
І не просиш ні їсти, ні пити.
Вже нічого на тебе не діє:
Ні цукерки, ні лялька, ні светрик з бобрами.
...Ти живеш однією надією:
Що тебе розшукає мама.

10.03.2022

* * *

Вони йшли на війну, як дивитись канкан,
Як у ліс по гриби (ордени підбирати!)
Ми їм тут влаштували В'єтнам і Афган
Разом взяті (ще й у квадраті)!
Вони мріяли «раз, есцьо раз, есцьо раз»,
А здаються в полон, як остання мерва,
І сьогодні себе атестують як «мразь».
Й крокодилячих сліз демонструють цистерни!
Можна ригнути лише від таких ваших сліз
І від вашого путіна із лавровим укупці!
Та «спасібачкі», раша, за твій дебілізм
Й за корупцію! І за корупцію!
Тобі дуже погано (гризуть черв'яки,
Бо не совість – нема її в тебе й на понюхання).
Вже тебе атакують наші гуси й шпаки,
Твої танки розтягують наші цигани!
Зуб до зуба стирай! Затискай з болю рот,
Смажся в нашому гніві з фронту і з тилу!
Тобі «невпроворот», що ми справді – народ?!
Схрещуй пальці і мовчки лягай. У могилу!

11.03.2022

* * *

Я живу у маленькій вогкій панельці.
Я – старий чоловік, і у мене нема майбутнього.
Але я ненавиджу і розумом, й серцем
Сім'я чорта рогатого – військо Путіна.
В мене люте безсоння. Покручені пальці.
В мене все вже готове, щоб рушати до Пана Бога.
Але я понад силу таки намагаюся
Ще дожити до нашої перемоги.
Мій сусід, як тривога, ціпком в батарею стукає.
Мені дівчинка Злата раз на тиждень приносить їжу.
...Я колись умирав немовлям у бункері,
Й коли везли у Караганду, ледь вижив.
Я уже не боюся нічого й нікого з двоногих катів.
Я – старий, як торішній листок на калині.
Але я би ще дуже і дуже хотів
По телевізору побачити путіна в домовині.

11.03.2022

* * *

Що, вороже? Вже засмерділось тіло?
А сніг прийшов! Він дуже поспішав
Нам допомогти. Й навколо – біло-біло,
Хоч ти молив: «Не нада, детка! Ша!»
Ховаєшся? Тремтиш не від морозу?
Слід видає вночі й посеред дня!
Який крутий був і який був борзий!
Що, «наглость – тоже счастье»? Ні, брехня!
А мста тебе петлею обступає.
Харон з веслом нервується: «Пора!»
Куди ти преш? Ти ж не Василь Чапаєв,
Хоч власним падлом не скверни Дніпра!
Яку ж тобі вручили «заготовку»?
Не диверсант і не шпигун, а шваль?
Та не порівнюй із собою вовка:
Вовк – благородний. Ти – лише москаль!

11.03.2022

* * *

Знов сирена реве сказано:
Розпечатує мізків со́ти!
Кожен сьомий стане мішенню,
Кожен сотий – «двохсотим».
Уже вкотре зіпсовано день чи вечір
Або й ніч, коли всі не спали...
Ти до виходу йдеш, і у тебе мокрісінькі плечі
Від стіни у сирому підвалі.
І нічого не вдієш! Не зробиш нич,
Ніц не зміниш, небого!
А надворі чудова українська ніч
Місяць, зорі й все інше (за Гоголем).

11.03.2022

* * *

Я молюсь. Ти, звичайно, ні:
Тобі ніколи в цім трафунку:
Посилаєш п'яній русні
Подарунок за подарунком.
Третю ніч взагалі не спиш
(Від тривоги лиш зуби зціплю!).
Ти тримаєш останній рубіж.
Я вареники ліплю.
Нас любили. Любили ми
Грішно, втішно і сніговійно.
...Посковзнусь посеред зими –
І впаду у твої обійми.

11.03.2022

* * *

Рашо, як там твій андроглист?
Ще не здох? Не затхнулає мерва?
Уже луплена в гриву й хвіст,
Ти і досі – його підлегла?
Він тебе назавжди приспав?
Різна й всяка, росіє інша,
Роздави його, як клопа,
Як смердючу блощицю!
Ти не віриш сама собі?
Ти боїшся? Ти краще вип'єш?
А не страшно стовпа ганьби
Тобі, рашо неблаголіпна?
Ти нічого не кажеш? Ти
Що «бахв'ялілась міром» правити?
Що ж, обсикуйся і тремти!
Раунд третій: ти у нокауті!

12.03.2022

* * *

Ця історія зла. Зі шкільної парти
До кісток пробирає пророцтвом кари:
«Мене, мене, такел упартін»,
Тобто – все: кінець, Валтасаре!
«Пораховано, зважено, віддано персам»,
Власне, тим, кого тобі не здолати!
Ти ще рухаєшся за інерцією,
Й авіація з неба гатить,
Ти ще бісишся, чмо недодушене!
Як черв'як, себе скручуєш в кільця!
Та який троглодит із гусені?
І яка з молі біла птиця?
Манівцями в скаженім танці
Утікаєш, як загнаний заєць!
Вже побилися круті яйця?
Що поробиш? «Терпі, красавец!»

12.03.2022

* * *

Ми не вчили японської. Проте – браво! –
Щось таки запозичили в біді-скруті.
В нас раніше дороги були «тоямаатоканава»,
А тепер появилася нова лексема – «ханапутіну»!
А тепер наш словник збагатився знаково!
Наша скриня, москалю, скаче, і грає шафа.
Ти не знаєш японської, а ми забалакали:
«Русськійваєннийкарабльдінафуй».
Ти ще цмулиш «баярішнік» – й тебе досі не вхопило?
Ти ще пхаєш між люди брудне своє рило?
Вчи японську, дурне одоробло!
Бо зі сходу прийдуть по свої Курили!
Вчи китайську, дебіле! Штатпуй медалі
Твоя доблесна армія й так уже корчиться.
А китайці селяться до Уралу й далі.
Ти, мурло «безфаміліїіменіотчества»?
Ти, зачате цілком випадково,
Хтозна-ким на чужім «сенавалє»?
Дуй туди, куди нами твій корабель скерований
Й на дорогу тобі «тралі-валі»!

12.03.2022

* * *

Брешеш, брешеш, аж шкіра лупиться
У лаврова твого з лица!
Забігайлівко, п'яна вулице,
Отака ти – росіє ця?
Отака ти, росіє нинішня?
(Лиш кругом, як гриби, гроби!)
Путін вирішив? Що ж він вирішив?
Файно встра...ся тобі?
Ти не можеш нічого? Годі!
Час настане (й не на поп-корн!):
Поцілуєш губами холодними
Скло порожніх своїх ікон!

12.03.2022

* * *

Російська жінко, Люсько, Машко, Анько,
Із юних літ обути у кирзу,
Твого синка чи мужа (Ваньку-встаньку)
Й щоб поховати, вже не привезуть.
Так, ти завиєш, заголосиш – й звідти
Твої страждання вітер рознесе
На сто світів і в космос на пів світу –
Оце й усе, що станеться. Усе.
Чи щось збагнеш, чи проклянеш їду,
Чи усвідомиш, що мовчання – гріх,
Як обпечуть тебе, мов лялька вуду,
Тих кільканадцять тисяч «гробових»?

06.03.2022

* * *

Ти читаєш газету «Известия»:
Давній номер (у туалеті).
Понадіявся на інвесторів,
А не буде нікого – конкретно.
Сподівався стати заможним,
Влітку з'їздити у Анталію.
А тепер ти – заручник-«заложник»
І «так далєє» – і так далі.
Ти війни не хотів! Ти горбатився:
Готувалась вступати Машенька.
Та призвали у армію «братца»
І Сірьюженьку, твого старшенького!
Ти запив! Вдарив секретарочку.
Твоя жінка ридає у ванні.
«Не тудя ти бйошь, глупий Ванечка!» –
Не туди б'єш, дурний Іване!

12.03.2022

* * *

Було в нього важке дитинство,
Й воно навіть писало «стіша́та»!
А тоді пішло в кадебісти –
І зробилося лютим катом.
Воно вічно хронічно кашляло,
А на старість ще й онкохворе.
Спілкувалося матами «многоетажними»,
І вживало «сартір» в «разговорє».
Спрагло пило коньяк і віскі
(А ні рожі, ні кожі, ні хлопа).
Взяти можна його було у дві тріски,
А сліпенька ворона й ухóпила б!
Та воно закопалося вниз на сім поверхів.
(Камарилья ж тремтить у памперсах!)
Ані слуху, ні духу, ні по́руху –
Цить, воно, вишиває гарусом!

10.03.2022

* * *

Чорна напасте з одних гопників,
В орденах уся, як в корості!
Діду путін, ти зовсім дзьобнутий?!
Ми тебе не просили в гості!
Не надійся на «опшем» і «лічно» –
На умови якісь умовні:
В нас нема твоїх «русскаязичных» –
В нас є НАШІ російськомовні!
Все, що думаєш, – профанація,
Чиниш що, – кримінальний злочин.
Європейська могутня нація,
Сформувались ми гордо й творчо!
Ти, «дабрэйшей душі чалавек»,
Вбивце тисяч, кривавий кате,
Світом визнаний вже як «зек»,
Годі мізки нам колупати!
Прагнеш Нюрберга, «добрий зайчику»?!
Краще Суд Страшний? Нам не важко!
Та розпа́деться на кавальчики
Твоя склеєна ляком рашка!
І не буде вже більше Мінська,
І не буде фальшивих зборів:
Виступатимуть українською
Наші свідки і прокурори!
Будуть докази, прокламації,
Будуть знімки й усі папери.
Відбули ж ми страшну вакцинацію
Від кацапських чуми й холери!

07.03.2022

* * *

Це хижак: вже здихає, а зуби шкірять
І, як кобра отрутою, цілиться в очі влучно.
Так, росія скидає із себе гадючу шкіру
(Бо під нею вже виросла інша, нова і блискуча).
«Мілий русській народ» знову грає «казла» безпутного,
Бо обсіли нестатки й проблеми, як воші.
Так, росія віддасть на офіру «плешивава» путіна
(Бо вже виплекала під серцем значно молодшого!)
Діло не у «лаптях», не в «лучінах» й онучах,
Не в столітній відсталості й владі дебільній!
Як колись казав Юліус Фучек,
«Люди, я вас любив! Будьте пильні!»
Зáворот мізків не лікується клізмою вранці,
Ща́мі прокислими, хлібом з чужої печі.
Росія – апендикс, що тріснув, і тут – лише операція
Врятує планету. Поки ще не пізно, до речі.

15.03.2022

* * *

А тобі, кацапуρο, не пити у нас із Дніпра води!
Ти бандюга. Який з тебе воїн?
Знов сидиш у хліву? Ну, й сиди!
Й не висовуйся з купи гною!
Ми вже випрямились, як Антей
(Ми – безсмертні, міцні, розумні!)
Защобечуть ще сміхом дітей
Наш Гостомель і наші Суми.
Відбудуємо все. Усе.
(Хоч тобі таке й не до шмиги!)
І потоне у звуках пісень
Ніжний Ніжин і смуглий Чернігів!
Ти – минуле! Казись, чамрій,
Недонаціє, недонароде!
Ми збудуємо десять «Мрій»,
В кожному місті відкриємо площу Свободи!
Пам'ятай, що в нас є святі, –
Ти, скажена московська лає! –
Маріуполь наш золотий,
І Херсон наш, і Миколаїв!
Пам'ятай, старий недогарку,
Недовишкребку хана Батия,
Як наш Харків на тебе харкнув,
А наш Київ вперіщив києм!
Не втечеш! Гнів тебе здогонить!
Шовінізм лише кавкне, як цяцька!
Ти, змосковщений Вавилоне!
Ти, Содоме й Гоморро кацапська!
Й не подасть тобі Бог води,
І надії не дасть на прощення!
Ти сидиш у хліву? Й сиди:
Обирай з себе гниди і воші!

15.03.2022

* * *

Всього лише при зустрічі кивну:
Немає слів і вивітрився спокій.
Ми постаріли за оцю війну
І помудріли на мільйони років.
Ти вже не тут, але ти ще не там
(На тобі каска зсунута на брови),
«Книжковий черв», відмінник і «ботан»,
Вернись живим, вцілілим і здоровим!
О Господи! Ми знов складаєм тест
На право жити й зватися народом?
Такий наш хрест, невідворотний хрест,
Український хрест: від роду і до роду?
Мої долоні відірвеш від пліч
Хитнеш теплом своїх очей-озерців.
І серед дня настане темна ніч
В моєму серці, нерозумнім серці!
Якби, якби, якби, якби! Якби!
(Це наче напис крейдою по білім!)
Ти так мені терпів і так любив!
І я тебе люблю! (Хоч не любила).

12.03.2022

* * *

Як Північна Корея чи Хіна, –
Постраховисько всім на овиді.
Так, росіє, ти – монахиня
(Що весь вік прожила без сповіді!)
«Билá Верочка» – стала виручка –
Це ж закон у твоїй когорті.
Так, росіє, ти «целка-девочка»
(Після восьмого аборту!)
Ти ж таке сотворіння б..ядське,
Що хоч вимаж і дьогтем, і гóвором!
Так, росіє, ти – вишня на пляцку!
(Торті, кров'ю людей глазурованому).

13.03.2022

* * *

Бабуся Клавдія, наша двірничка,
Старим віником голосно шáркає.
На лацкані пальга носить траурну стрічку
За сім'єю єдиної доньки в Харкові.
Ще пів року тому казала,
Що постійно надіється власної смерті.
Вже й квартиру Надійці переписала
За два дні до двадцять четвертого.
Бабуся Клава то плаче, то голосно свариться,
То шкребе тротуар щосили, як нині.
«Може, неправда? Все ж могло статися? –
Я ж не бачила їх в домовині!»

13.03.2022

* * *

Ще на тебе впадуть стелажі
З твоїм Сталіним несамовитим!
Щось сказати хотів? Кажі,
Але можеш й не говорити!
«Верний ленінец» і позёр,
Ну, чого ти, нещастя, злишся?
Був героєм при еСеРеСеР –
Тепер власної тіні боїшся?
Гірко ходиш уже на трьох,
(Груба палиця, як колона)
Й бережеш свій партійний квиток –
Верховенство доби червоної.
Вже й чортяка про тебе забув!
Уже й смерть таким падлом гідую!
Ти живий? Не розкатуй губу:
Гнида гнидою – ти, гнида гнидою.

13.03.2022

* * *

Хто ви? Взялися звідки?
Плем'я чуже, дубове –
На історію славному? На наші маєтки?
На нашу голову?
Усе з вами станеться раптом
(«Не за повеленьєм случая!»),
Взуватиметеся у лапті,
Доки не сплатите нам контрибуцію!
Нечисть брудна, безпутна,
Ми вас не знаєм! Хто ви?
Але сплотивши путіна,
Ригатимете ще й лавровим!
Ви, що прийшли війною,
Нам аж ніяк не рідні,
Хто ви? З якого гною,
Черви сліпі й огидні!
Звідки? З якої ями?
Із вигрібної, помийної?
Не по дорозі нам з вами, –
Ми ж генетично вільні!
Мешкайте хоч у курені
Чи в нужнику, заср...нці!
П'яні у дим, обкурені –
Дірка на цивілізації!

13.03.2022

* * *

Стару Христю колись виселяли, бо аеродром
Збудували заблізько до ветхого її дому!
Але жінка свою правоту відчувала нутром:
Хата старша від аеродрому!
Бабця немічна зовсім, крива, а тепер ще й сама
На увесь хутірець (і на всю планету!)
А ніяк не закінчиться ця проклятуша зима!
Ще й кацапи прийшли: старші – в бронежилетах,
Новобранці ж узуті у чоботи-гумаки,
Дуже-дуже голодні ще й нехлюйні, як свині,
Перерили все в хаті. З'їли бабині огірки
З величезної діжки у сінях.
А самі напівпошепки: «жу-жу-жу», «жу-жу-жу» –
(І терпіти наругу таку несила!)
Вже й зарізали бабину тільну козу
Й усі кури передушили.
А тоді чорт поніс їх на аеродром
(Непоховані досі лежать: юних шестеро й лисий Ємеля).
Тільки вимелися до біса – з'явився дрон –
Джміль залізний, хоч більш від, як в селі кажуть, джмеля.
Баба – жінка видюща, бо має ще стовідсотковий зір!
Так було в баби баби, і в покійних і мами її, і татка.
Дрон, звичайно, не вовк і не тхір – взагалі не звір,
Та набрид, як комар. Й баба Христя майструє рогатку!
«Ти також кацапура? «Жу-жу, жу-жу!»
Га? Упав – і гориш від мого гостинця?
Це тобі, проклятуший, за тільну козу,
І за курочку рябу, паршивцю!»

14.03.2022

* * *

Ти лягаєш у ліжко у джинсах і грубим светрі.
Може, й ночі цієї прийдеться униз без роздумувань бігти.
А квартирка, щоб чути сирену, весь час привідкрита.
Тож і спиш фрагментально, як Штірліц (або космонавт
на орбіті).

Дві хвилини на збори. Тож рухайсь зі швидкістю пташки!
Вже й навпомацки вдягнеш й дитину, й бабусю, і тата,
Вхопиш сумку, в якій документи, Максимкові пляшечку
теплої кашки.

(Ой, ще ліки забула батькові, що оклигує після інфаркту).
У підвалі багато народу, та ніхто не голосить: тихо.
Двері дуже блаженські, туалету нема: ваш підвал
без найменших вигод.

Ніби маєте шанс на життя, але тільки,
якщо не трапиться лиха:

Дім ущент не зруйнується або ж не засиплеться вихід.

14.03.2022

* * *

Дикі неандертанці
Із окупованого Криму,
Курей забиваєте па́лицями?!
Збираєтесь жерти сирими?!
Не моряки і не гóрці –
Зброд, упирі з кладовіща!
Ви би застрелили й Сонце,
Якби воно зійшло трошки нижче!
За Місяцем гнались би з віником
Чи й за Чумацьким Шляхом
Так само, як за тим півником –
Нелітаючим свійським птахом.
Та Бог не дав свині роги,
А Саду Небесному – хвищі!
Розчовпали добре дорогу –
Куди вам, чому й навіщо?!
Дуйте, мерзотники-шалапутники!
(Жарин вам гарячих в устельки!)
Кащя вам у супутники
Й розбійника Разіна, Стеньку!
Дома якось розберетесь,
Хто кому брат і товариш,
Хто кому в других чи в третіх
Гнус а чи гад, чи й опариш!

13.03.2022

* * *

Стрічка новин і біжить, і спішить.
(«Ворог нічим не гребує»)
«Європу накриють криваві дощі...»
(Якщо Європа не закриє нашого неба!)
Ми вже втомилися від обіцянок-казок.
НАТО, ООН, сильні світу цього, ТРИВОГА!
Так, це, можливо, лише із Сахари пісок,
А може, й присутність Бога!
Диво: Європу накриють «червоні дощі».
(Й ви не відмиєте совість, криваві руки).
Стрічка новин і біжить, і спішить:
«Смерть за смерть!» і «Муки за муки!»
Стрічка новин, як фатальний згин,
Розпорота наскрізь рана:
Російський ведмідь уже рушив з тайги
На вселюдське жахне полювання!
Що ж ти, Америко, лиш про своє і своє,
Що ж ти, Європо, вичікуєш, «граєш кіна»?
Чашу цикути ми нахильці п'єм і доп'єм! –
А упадемо, буде й тобі, і тобі половина!

15.03.2022

* * *

«Спалахнуть океани і обвуглиться небо...» –
Тобі, рашо проклята, ще й цього було треба?!
Але ж ти не читаєш Святого Писання –
Ти в чаду горілчанім і у блуді злягання.
Нелюдське і несвійське, і вже точно – не Боже,
Ти – поріддя кацапське: злодійське, вороже.
Увесь умисел твій – ради зла і для зла же.
Люцифер із кобили – із тебе – не злазить!
Та копитом ти цілиш у скроню Європі
І плануєш світу в прірву звергнути скопом.
Прикидаєшся бомбою і ультразвуком,
Ще й плюєшся трутизною, триметрова гадюко!
А тебе не врятує вже й маска людини –
Святий Юрій озброївся на поєдинок:
В вишиванці українській, з оселедцем козацьким,
Він тебе розпотрошить остаточно й зненацька.
Спис у нього в руці неспроста, неспроста є –
Із герба українського спис виростає!
Він тебе, кацапуріє, в дрібен мак посіче,
І не дасть відповзти до московських печер,
Де ти знов відродилась би, аспидська тваре!
Твоя влада закінчилась! Відтепер – Божа кара!
Буря – знак із небес! Ти – ніщо проти бурі!
Святий Юрій в дорозі! Озброєний Юрій!

07.04.2022

* * *

Немає абсолютних істин
Та факти вперті – як-не-як:
Рашисти гірші від фашистів,
Хоч свастика в них – спільний знак.
Ішла війна. Життя – навідліг:
Кругом нещастя і біда,
Та німець Ганс, чи Отто, Фрідріх,
Побачивши дитя, ридав.
А це прийшло, Євсей чи Ванька
(Брудне, смердюче, повний сплін)
І у маляти вкрато ляльку,
Красиву ляльку – «маде ін...»
А це прилізло, тричі впало,
Скосіло мокрі очка злі –
І здивувалось тротуару
Ув українському селі!
А це ввірвалось, «мразь» і «падло»,
Рашист, фашист, отруйний гад,
Й оторопіло від асфальту
І клумб з одних лише троянд!

15.03.2022

* * *

Як вона тільки з села дісталася?
З трьома клунками. В «битій» хустці.
Ледве суне, та не вертається!
Чиясь мама. Чиясь бабуся.
Вона думає: в місті важко
Її рідним. Набрала всього.
Мама-пташка. Бабуся-пташка.
Рідний ангел. Сльозина Бога.

15.03.2022

* * *

Чорти уже очі відивили,
Смоли наварили – вгостять до ср...чки!
Прі́ уже в пекло, русне задрочена,
Чи прямохідно, чи й рачки!
Прі́ поодинці чи й навіть масово,
П'яна, твереза – в страшному галасі!
Секендхендівська, одноразова –
Прі́! Чорти уже зачекалися!
В пеклі ти матимеш всього вдосталь!
Нажерешся гáрі по гу́льку!
Прі́, світова коросто,
Прі́, двоголова курко!
Прі́! Хай тріщать твої мокрі штани!
Голосно гикай і пунькай!
Разом зі своїми «дідами війни»:
Штепселем і тарапунькою!
Прі́! До «паследней живой черту!»
Прі́ – від законності і від прогресу!
(...Ми співчуваємо вам, чорти!
А що поробиш? – така в вас професія).

15.03.2022

* * *

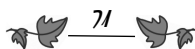
Просиш-молиш, щоб несамохіть
Не впізнала тебе на вулиці.
Гидко бачити, як ти – цить! –
Уже к...рвишся, й таки ск...рвишся!
Здоровенний, як бик! Качав
Свої мускули у «качалці»
І всім радив, і всіх повчав
Вдень, увечері й вранці.
Ще й хвалився постійно всім
З мене ще й насміхався! (Деталі:
Повний обсяг твоїх бі-цеп-сів
Значно більший, ніж в мене талія).
Так боятися – це ж талант!
(Начитався до сказу фейків!)
Ну, який з тебе комбатант –
Ти ж праправнучок «бравого» Швейка!
Лиш не хлипай, не жуй слова,
Не пояснюй – немає рації:
Не туди ти зателефонував –
Це не жіноча консультація!!!
Шкандибай на одній нозі,
Одягни хоч шифонове плаття
Чи зроби операцію зі
Зміни власної статі!
Все одно ти вже не мужик
Й не людина – лиш закарлючка.
Не мужчина, не чоловік,
Не «воно» навіть, а вонючка!

26.03.2022

* * *

Його зміна триває вже другу добу.
Його очі червоні. Цупка і важка одежа.
Чи він їв, чи він пив – уже й сам забув.
Він – столичний пожежник.
Каже: «Шкода найбільше малих голуб'ят –
Діток мертвих», – з тремтінням у голосі.
«Пріді, путін – павесім тебе
На твайом чьорном поясе!»
Він без брів уже і без вій.
Губи спечені. Рвані жести:
«Путін, ти лише тепер мрій,
Щоб з тобою, як з Чаушеску!»
Він – столичний пожежник і рятувальник
(Добрий демон вогню: майже Шива).
Бачив дуже багато. До всього звик –
До війни йому звикнути неможливо.
Та настане, настане жаданий мир!
(Війнам – сором, а миру – слава!)
Він – столичний пожежник. Він – Любомир.
Внук Надії. Син Мирослави.

16.03.2022

* * *

Дитину вдається ще обдурити,
Бабусю – годі: стара досвідчена.
Постійно плаче, що хоче жити,
Хоч пучка духу: вже й дні її лічені.
У неї серце, і тиск, і тромби,
Та перепитує щохвилини,
Чому на старість має бути розірвана бомбою
І похована без домовини.
Їй літ і літ («Дев'яносто з пальчиком!»).
А хвилює однеденький клопіт:
Чому її мають збирати по кавальчиках
І чого того путіна чорт не вхопить?
Чому вона втратила право на людський похорон,
А перед ним, як і щό усім рідним порадити.
І згадує свого діда, небіжчика Прохора,
Й скільки люду зійшлося його відпровадити.
Безслізно голосить. Постійно молиться.
Та лиш тривога – й ні грама страху:
«Неси дитятку у бомбосховище –
Сама із тим виродком побалакаю!
Сама скажу йому, чо́го вартий!
Вернусь і з раю, щоб в очі плюнути!»
У вишиванці. Спідниця в кратку.
В дівоцькі чоботи баба взута:
Усе, як на смерть! У твердім конверті –
Чистенький паспорт, купюр дві порції.
Ще хоче жити – й нехтує смертю
Баба Наталка, вічна колгоспниця.

16.03.2022

* * *

Твоя армія, путін – аварія:
Вже «порті» і патинки губить!
І співає трагічну арію:
«Не тягни нас за зуби!»
Ні до книжки воно, ні до рала,
Ні до шаблі – даремно тєлється!
А парадні твої генерали
Неспроможні навіть застрелитись!
Поки ще хоч с'як-так притреться,
Вгостимо вас гостинно, по щирості!
Поки втомимось – ви загнетесь,
Перекуримо – мох на вас виросте!
Ну, якої ж ви к...рви припхалися,
Недолугі ще й кривоср...кі?
Скільки піску і скільки галасу
У атаках: з ганьби? з переляку?
Йшли колонами на параді –
На Вкраїні – аж перли й ховалися!
Так ся стало, й нема на те ради!
Все, рашисти! Відвоювалися.
Забирайтеся з нашої хати!
Й хоч пливить чи «кролем», чи «брасом»,
Чи вчепить собі вентилятор,
Там, де він «у любимава Карлсона»!

16.03.2022

* * *

Ти сумлінно плетеш маскувальну сітку:
Закошичуєш пружну основу вузесенькими ганчірочками.
Тебе закутали знизу й до пояса: часом не мерзнеш, Лідко? –
І приносять пахучого чаю в горнятку в дрібненьку зірочку.

А ти ледь висуваєш газету й тайком підглядаєш у шпарочку:
Там знімка красивого хлопця, в якого ти закохалася згарячу.
Світлина, звичайно, з фронту: боєць в камуфляжі і з автоматом.
На тлі вже чиєсь розбитої, а й досі нової і гарної хати.

Ти – інвалід дитинства. Правильніше: ти – інвалідка.
Про тебе нічого не знає він і знати не може: звідки?
Ти з цим неймовірним красенем не зустрінешся й випадково.
Не знатимеш його імені й прізвища, вулиці його дому.

Та щоб уцілів твій коханий, ти, наче свою візитку,
З раннього ранку й до пізнього вечора плетеш
маскувальну сітку.

16.03.2022

* * *

Приходиш додому – і валишся з ніг:
Цей труд не за гроші. Цей труд не за гроші!
Вже й сніг зупинився. І вітер затих.
Погода хороша. Хороша. Хороша.
Підлогу помити б! Попрати б, чи ні?
Пилюку би витерти з меблів?
Це ще почекає до «після війни»!
Ще день-два потерпить. Потерпить. Потерпить.
І ти засинаєш у кріслі вночі
Узута, одягнена, втомлена –
Аж раптом сирена щосили кричить
Смертельно пораним оленем!
Хапаєш ліхтарик й мобільник свій, бо
І світло, й зв'язок – навігація.
...Ой, а сімейний фотоальбом?
Вертатися? Чи не вертатися?

16.03.2022

* * *

Фашисти у крематоріях палили тільки чужих –
Ці вже спалюють власних.
Сонце кричить: «Це гріх, неспокутний гріх!»
Дощ пускає сльозину: «Ясно...»
На Донецькому меткомбінаті
Неомиті й на смерть не споряджені
Згорають на попіл російські солдати –
Путін спалює власних ряжених,
Своїх мудрих і тупуватих,
Своїх юних і трохи старших,
Патріотів і ватників,
Набагато гірших і трохи кращих.
Вогонь любить оці божевільні танці,
Коли чорт вивищується над Богом:
Так згорає фальшиво прославлена нація
Пушкіна, Єсеніна, Лева Толстого.

17.03.2022

* * *

Ти не віриш ніякій вже психології.
Твій постійний обман для дітей – краще тиші.
Який раз одягаєш обидвох соннісіньких-сонних
Й захочуєш: ану, хто швидше?
Решту ночі минає в метро. І болить голова.
Й тягне протягом із тунелів.
Але діти живі. Й ти також жива.
І – нарешті відбій! Все, додому, Сашуню й Анелю!
Ескалатор підніме. Надворі зима.
Біло-чорний пейзаж. Незнайома картина.
А будинку твого – взагалі! – нема,
І тебе утішає – дорослу! – трирічна дитина!
– Мамо, тільки не млій і не голосі!
Й більше нас не обманюй своїми казками!
– Мамо, всі ми ЖИВІ! МИ живі! УСІ!
Тобі просто погратися треба, мамо!

17.03.2022

* * *

Представлялися «твѳордимі русскімі»!
Тѳотя Мура і дядя Веня.
Ще й сусідам погрожували мотузкою
За «націаналістическае сапратівленіє»
Мали «єдінственну девачку Ніну»,
Понад міру змалку вгодовану,
Яка віллу із мезоніном
Називала «квартіркай долбаной».
Гарну віллу на Бельведерській
Ненавиділа («Сколька убѳрки!»)
І замашки свої імперські
Не приховувала за шторками.
Все гострила на Мурманськ лижі!
(Та не квапилась «видті в люді»).
А сповідувала культ їжі,
Культ зневаги до «местних» і бруду.
«Горад Мурманск, он всем хароший:
Жість ключом бѳйот, сквозь щелі льйощца!»,
«Там матросов, как папиросов:
Прастітукам там – во! – живѳощца!»,
«Там – прівольє і там весельє!
Здесь – дира. Каждый сільний умнік.
Слово вкривь – і тебе би съели!
Чіста здесь – даже нєгде плюнуть!»
Всіх пекла би «кальоним железом».
Всіх вважала «врагами» і «стервом».
...Дядя Веня вже на протезі,
Нінка – спилася. Мура – вмерла.
«Дед» розсівся на лавці роззутий,
Замотався у ковдру тещину
І шепоче під ніс: «Ханапутіну»,

І страждає: «Жистьдалатрещіну!»
Геть опущений і смердючий:
«Вспомню – вздрогну!», «Билá нам лажа!»,
«Єслі сдох би, билó би лучче»!
(Повертатись боїться в рашу).

17.03.2022

* * *

Посеред двору – шестиметрова вирва.
Серед дахів – стометрове небо.
Якщо довго вслухатися в прірву, –
Прірва починає вслухатися в тебе.
І чуєш сирену, яка й не віла,
І вибухи чуєш, яких не існує.
Чорт уже вигострив довгі вила
На вас, кацапури й росіє-нехлює!
Що вам політика? Що вам закони?
Бандити-«романтики» з темного шляху,
Нечисте біло-синьо-червона,
Вроджені йолопи і невдахи!
Лиш би «атжать», відібрати, вкрати,
Лиш на чуже зазіхати віками?
Отримали в зуби? Хороший настрій?
Мало Вам Божої кари і карми?
Ми – нездоланні. Ви – безкультурні,
Дикі, дрімучі, навіки відсталі!
Цвяхи вбиваєм у вашу трунву,
Щоб ви із неї ніколи не встали!
Яму копаємо дуже сиреньку:
Чотири дошки вам – вічне ложе,
Щоб не зіп'ялись ви й «на четвереньках»
Ні на суд людський, ні на Суд Божий!

18.03.2022

* * *

Все передбачно, але НЕ ВТРАЧЕНО.
(Біблія: вірш такий-то. Коран: отака-то сура).
Заради твогó особистого завтрашнього
Ми, Європо, лягаєм тілами своїми на амбразуру.
Так, ти старенька, в періоді клімаксу,
Спокою хочеш (не проти – й ренти),
Твою територію ворог (покі що!) не місить,
Й ти орієнтуєшся на прибутки і на проценти.
Мрієш на сонечку пеститись-грітисся,
Жити у Яві – та не в уяві,
Ти ж не плануєш ні з ким сваритися!
(Особливо – з самим дияволом!).
Знаєш, що Гітлера френч заштопаний
Путін не вдягне – не його розміру й фасону.
Тобі нічого переживати, Європо,
Особливо, коли ти хронічно сонна!
Особливо, коли ти настільки безпечна!
(Келих шампанського, рука на стартері).
Так, ти проживеш ще сьогодні до вечора! –
Завтра й для тебе може не настати!
Тішся політикумом, ораторами:
Ти маєш НАТО, добре озброєна!
Але ж не справишся із диктатором,
Що вражений манією Наполеона.
Що готовий зробити гарматним м'ясом
Більш половини власної нації.
Покі що, Європо, тобі нічого не ясно.
Ти в стані роздумів (власне, протрації).
Не розмагнічуйся, не розтелепуйся.
Пані Європо, спадкова княгинє!
(Ми вже в епосі й світовім епосі).
Виходь з турбулентності, бо загинеш!

18.03.2022

Настанова нільського шамана

Крокодил – архозавр: жере і лазить,
Не еволюціонує. Не приручається, як не коськай.
При довжині п'ять метрів і двостах кілограмах живої маси
Мозок у нього завбільшки з горіх волоський.
Хочете з ним домовитись, якісь підписати пакти?
Надістесь на укладення мирних статей про ненапад?
Факти – річ дуже уперта. Річ дуже уперта – факти.
Не сподівайтесь на утішання: «А раптом?»
Жертви – ймовірні. Можливе страшне каліцтво.
(Але ж вам випало жити з ним по сусідству!
Причому не рік і не два, товариство!)
І тут не pomoже ПАРЄ, Гаага чи щонайвище слідство.
Ось: притаїлося наче ні в сих, ні в тих.
Ось: майже сплющилось при на водопій дорозі.
Єдина втіха: мозок у нього завбільшки з горіх!
Завбільш із квасолину велику – мозок!

19.93.2022

* * *

Усе в цьому світі пов'язано досить дивно.
Ще й переплетено взаємно і неповторно.
Якщо на однім кінці світу невинно впаде пір'їнка, –
На іншій краю планети зруйнуються гори!
Все враховується до атома, до карата сльози, до кровинки:
Свастика, зірка, хрестик, півмісяць, сварга.
Кожна розірвана нитка, знищена квітка, убита дитинка
Береться Господом Богом до уваги!
Ти будеш проклятий до свого сімсот сімдесят сьомого зерня.
Ти, що у власні коліна генетично вбиваєш осики кілочки,
Ти і з тобою ще й тих сімдесят один відсоток населення,
Що вчасно тебе не вдягло в гамівну сорочку.
Старий проституте вошивий, плішивий, запеклий!
Будеш в рову догнивати, пси тебе розчетвертують.
Тож хоч скрутися у вісімку, до Бога тобі далеко!
Рано чи пізно здохнеш. Це вже тобі гарантуємо.
Ми – твоя кара небесна, твої ерихонські труби!
Діти козачі й онуки, військо непереможне!
Падай, вже, гадино, падай кількатижневим трупом!
З нами Небесна Сотня й благословення Боже!

18.03.2022

* * *

У комбінезоні оранжевім,
Наче з обгортки жуйки,
Сидить воно – «лажа лажею»,
Типовий папуга з джунглів.
«Папкай своїм» недоклепане
З лютого перепою,
Чекаючи вироку, терпне,
А вчора гордилось собою!
Забрехане і задихане,
Ні в чому «не винне» ніскільки,
Тепер воно тихе-тихе,
Немов у томаті килька!
Тепер вже – нікчемний хрущик,
Пліснява, «третій лишній»,
Розумом неїмуще,
Характером нікудишне.
Й на голову не налазить
Тупе белькотання дебіла:
Бомбило, куди було вказано,
Стріляло, куди веліли.
Ще мить – і в штани наробить,
Бо вже розродилося п'отом.
Не офіцер – одоробло,
Пародія на пілота.

18.03.2022

* * *

Мощно дістали? Вже і язик на плечі у вас, орки?
Бігли, як коні – аж піна спадала полем.
З вами війна в нас триває з перервами триста років,
Привиди чорні гидотні нашої долі!
Не забуваємо ні Конотоп, ні Базар, ні Крути.
Наша історія – та ж генетична пам'ять!
Нема в нас проблеми «бути – не бути?» Бути!
«Вср... тись чи здохнути?» – вас хай постійно харить!
Плачте, взивайте до путіна, папи і мами!
Можна й до Маші, Наташі чи навіть Параші!
Знову стаєте гробів неглибоких рядами!
Їх не догляне ніхто – це традиція вашої раси!
«Кладбіща рускіє – вздор», брудне лігво бандитів:
Свічки ніхто не засвітить і хрестика вам не підобре.
Невідпроваджені з честю і на смерть не вміті,
Орки, ви все-таки – обри. Усе-таки обри!
Дике нашестя, плішиве й вошиве, а люте!
Скільки не бий – тільки плодиться миршавим тілом.
Як з Конотопа тікало! (Цар вішався: скрута!)
В Харкові бите сьогодні, аж пір'я летіло!
П'яне і рване, скажене, тупе, вовкувате
(Кров половецька, неси́та скажена утроба),
Вже хоч навчіться у мудрих людей воювати
Чи спроможіться по-людськи померти, худобо!

19.03.2022

* * *

Ще плачеш? – Ні, вже відучилась плакати.
Застигла. Зльодяніла. – Кам'яній:
Твій мирний час розірваний на клатті,
А кілька міст – доценту, як Батий.
Перетерпи, Україно, це минає.
(Не перший раз! Воскреснеш і з руїн!)
Античний профіль Діви виринає
З димів пожеж, як вирок Судії.
Оце вона, твоя струнка Джульєтта,
Весна і Муза, Перемог Сурма:
У камуфляжі і бронезилеті,
Із автоматом, важчим, ніж сама!
Але ж і врода! Неземне обличчя!
Але ж і сміла! («Бук» згорить і «Град»!).
Військова форма їй не менше личить,
Ніж бальне плаття і букет троянд.
Ти на війну її не посилала!
(Сама злякалась, глянувши сюди!)
Твоя Маруся, Ксаночка чи Галя
Твоя дочка, а може, навіть ти!
Згинь, недруже, одвічний підлий враже!
Твій час минув! Твій бос тебе продув!
В бронезилеті і у камуфляжі
Йде в бій Україна в першому ряду.

20.03.2022

* * *

Нехай воно «шваль» і «атродьє»,
Й розсолем облите з діжки,
Але й коронований злодій
Не святкує прилюдно своєї крадіжки!
Нехай воно недолуге
І дзвін вже по ньому дзвонить,
Але ж його буги-вуги
Не витримують і мікрофони!
Хай лізе на п'єдестали
Кожної темної ночі,
Але ж його обсвистали
Й агонію напророчили!
Нехай воно просто несвійське,
Що з ляку вхопило камінь!
Амінь тобі, кривомізке,
З дурними твоїми думками!

20.03.2022

* * *

На Донбас прийшов Мамай:
Кінь пасеться – кобзо, грай!
Що ж тут чинить підлий раб –
Москалюга і кацап?!
Трусить в бабці льох і скриню?
Хоче в дюндель і у диню?
Чи не знають москалі,
Як співають у селі:
«Якби крав, то би мав,
То би наживався!
Якби ймили – так би били,
Аж би обі...рався!»
Каже п'яний москаль:
«Знов у раші є цар!
Є закони нові –
Підкорися москві!
Будеш жити за трьох!»
А Мамай: «Хто твій Бог?»
«Є в нас Бл..дь, є в нас Тать,
Є ще Йо...ана Мать!»
А Мамай: «Ти здурів?
Рід ведеш від тхорів?»
«Нам Богдан вас віддав
Навсегда, навсегда!»
А Мамай: «Ти тогó?
Га-га-га! Хо-хо-хо!
Ха-ха-ха! Го-го-го!
А ху-ху-не-хо-хо?!»

22.03.2022

* * *

У горі росія: траурний сум.
Вже віддає останнє:
Її підполковник в трусах ЗСУ
Йї шкарпетках цього ж маркування!
Її підполковник, зомлілий геть,
Хоч використовуй ноші!
Який там секрет, що він – не агент
Хоча і з прізвищем Кошель.
Її підполковник потрапив в полон:
Булочку в чай мачає.
(Ти зафіксує це, шановна ООН:
Ми дали йому чаю!)
Може, ще кави із коньяком?
(Та кінь норовиться – втомили!
Це ж вам не краник якийсь отак-о).
Питимеш із-під кобили?
В друзів цього полоненого шок:
Був підполковник – тепер вже парія.
Плаче росія, весь Владивосток
І п'ятдесят восьма армія!
Уже перевірку прислали: «Всім
Гігієнічні прокладки – на стіл! Армадо,
Зняти шкарпетки і зняти труси –
В бій іти босими і голозадими!
Це не порада – військовий наказ:
Вас розсекретили, йолопи!
Знов розсекретили укри вас.
Топайте в наступ! Топайте!»
Вже про атаку й не говоріть!
Яка з вас атака, мерзотники!
Росія у горі. Бог – вгорі.

Капітуляція – на горизонті.
Як же обридли ви нам усі!
Востаннє умови вручаєм:
Складайте зброю – дамо труси
Й солодку булочку з чаєм!

22.03.2022

* * *

«Чому бути – того не минути», –
Казала тітка Нерозумиха
Й перемашувала андрути –
Тоненькі вафельки – медом з горіхами.
Змолоду мала дивну мороку,
Хибу – не хибу, швидше потребу:
Тікала з поля стежками й окопами,
Як тільки чула гудіння в небі.
Не допомагали й небесні ангели,
Не те що крики парторга дурного.
Боялась жінка і «дирди», й лайнерів,
А вертольотів – найбільш усього!
Як розміняла дев'ятий десяток,
Онучка забрала бабу до себе:
Мусить же хтось стару доглядати,
Поки Господь не покличе на небо.
Бабі жилось, як принцесі в кіні:
Все їй давалось по щирій вірі!
Та гелікоптер, що збили під Києвом,
Упав недалеко від їх подвір'я.
Баба схопилась, як з розуму страчена,
Наче сімнадцятка, вибігла з хати:
«А що я тобі все життя розтлумачувала?
Треба було за мною ганятися?
Уже контетний? Жалієш, а пізно?
Вже патиками вгорі не махаєш?
Квік тобі, пуголку залізний!
Знайшов мене й тут? Ось і маєш!»

22.03.2022

* * *

Мы говорим – Ленин, подразумеваем – партия.

Мы говорим – партия, подразумеваем Ленин.

(Владимир Маяковский)

Путін і раша – двійня пропаша,
Сіамська пара, в єдине скута:
Кажемо «путін» – розуміємо «раша»;
Кажемо «раша» – розуміємо «путін»!
Не роз'єднати їх навіть Богу:
Два різних імені – тіло єдине
Напівгадюки – напівстоноги,
Напівкрокодила – напівлюдини.
Це щось із міфів, жахливих суттю.
Це щось чудовищне, «чьорта страше»:
Чуємо: «раша!» – бачимо путіна;
Чуємо «путін» – бачимо рашу.

22.03.2022

* * *

Вони би й душі людям вигризали –
«С раскосыми и жадными глазами»,
Розбійники, пекельна чорна тьма –
Дух ницості, совіцька Колима.
Приперлись без намордника й вуздечки
У наше миле, прибране гніздечко,
У наш добробут, чистоту поселень
Брудна жеброта із еСеРеСеРу.
Нема такого? – Він у їхніх мізках,
В Державній Думі, все одно совіцькій!
Продерли зіньки – ахнули: «Бандери!»
Бо ми здались їм аж мільйонерами,
Бо ж вони вперше бачили (о кара!)
Килими в спальнях, в селах – тротуари,
Доми-палаці з вікнами, як в греків,
А ще – на всю стіну бібліотеки!
(О Шарікови, де ж вам до Європи
З «всьо атабрать і паделіть – і... пропіть!»?)
Русня за...рана, недобиті обри!
(Не заплює весь світ отруйна кобра!
Не стане Богом сатана в ботфортах –
Чи Петро Перший, а чи путін з Мórду).
Не справиться хам з долею всіх инчих! –
Господь скасує всіх їх до корінчика,
До гена, до молекули паскудства –
І цим земне врятує (вкотре!) людство.

10.04.2022

* * *

Вднину – а́рта, вночі – а́еро.
Розум спустошує мокрий страх.
Хто там ще прагне еСеРеСеРу?
Хто нишком молиться на рейхстаг?
Швидко вивітрується ідеологія –
Огидна проказа мерзенних душ:
Коли отаке попре з барлога,
То лиш хрестися й тікай чимдуж.
Всі прозрівають, всі переконані,
Всі – патріоти, лише захисти!
(«Коні не винні» – не винні коні.
Винні недоумки. І – хрести).
Падає небо траурним крепом.
В око бездонне Дніпра.
Більше нікому неволі не стерпим,
(«Смертію смерть поправ!»)
Більше нікому, більше ніколи.
(Гопак – це не віденський вальс!)
Доле, ти чуєш, чаєчко-доле!
Чи вже оглухла від нас?
Багатотрудні, багатоголосі,
Здатні на подвиг й мольбу.
Ще пам'ятаєш полковника Носа,
Батурине? Вже забув?
Що дістається дорого й важко,
Чомусь віддаємо, як гріш жебраку.
Чаєчко-доле, чаєчко-пташко,
Не допусти... Пророкуй!
Посеред світу, посеред степу
Рветься, де нитка тонка.
Голову дай нам холодну Мазепи,

Дай нам гарячу правицю Сірка!
Годі плачу́, бо я також заплачу,
Досить ганьби і стида!
Тисячолітнім, а досі дитячим
Орлика дай!

23.03.2022

* * *

Вона, звичайно, жила десь ўнде
Звалась як звалась – з’явилась просто.
Тепер вже наша красуня Муринда –
Кремова кицька з сіреним хвостиком.
Мордочка мила, очі блакитні
Ще й підколінки на кожній ніжці.
Така чистюля, як клумба в квітні,
Така гарнезна, як фото в книжці.
У бомбосховищі, у підвалі
Дитину в пальчик поцілувала,
Потерлась спинкою до матусі,
Наша Муринда, киця-котуся.
Сирена виє страшним дифтонгом,
Сирена гнеться вже евкаліптом –
Моститься киця на підвіконнику
(Богиня миру, мабуть, з Єгипту).
Світ у тривозі, як комп завислий:
Хапай, вдягайся – немає часу!
Передні лапки до скла притисла
Киця Муринда – і робить пási!
Та – стоп, відбій вже, кінець тривоги:
Стихають хвилі, вмирають звуки.
Стає на лапки киця Муринда
Стрибає вниз і біжить до люльки.
Притислі вушка, хвоста калачик,
Блакитний погляд – душа здригнеться.
Цілує лялю в маленький пальчик
Ї лягає спати межи колесами.

24.03.2022

* * *

Тигр упав смертю героя!
Амурський тигр Путін (не людоїд!)
Звір виявився зовсім іншого крою,
Аніж російський всесвітній бандит!
У зоопарку в Міннесоті
Плачуть і друзі його, й вороги:
«Тигр не витримав клички Путін!» –
Пішов на скаргу до бога тайги:
«Боже дрімучий, жорстокий, захланний,
Чи ти уявляєш мою ганьбу –
Навіщо мені дав страшне покарання –
Зватися Путіним, Путіним будь?!
Так, я – хижак, аж ніяк не людина.
Вродивсь м'ясоїдним, як бачиш, от!
Звісно, не їм ні вівса, ні сіна.
Але ж не вбиваю мільйони істот!
Тигр я амурський! Та в тому-то й справа,
Що кличка «Путін» кругом на слуху!
Нащо мені препаскудна слава
Цього нечистивця на всьому віку?
Боже, вмертви його підлу шкуру
Кігті і ніздрі, ікла і хвіст!
Хай приведуть його душу буру
До тебе, Амура, і хай відповість,
Як він дійшов до бездонної прірви
Скаженого звіра, убивця й ханжа!
Боже Амуре, я в тебе вірив! –
Тигр твій амурський, порядний хижак.

25.03.2022

* * *

Йоахім фон Рібеннтроп (та інші).
Під час процесу у Нюрберзі – злочинець номер один.
Випадково отримав право стати першим повішеним.
У петлі бився в конвульсіях більш десяти хвилин.
Йоахім фон Рібеннтроп, переконаний наці,
Права рука Гітлера. А ще – псевдодворянин.
Багатодітний батько. Екстра брехло фашистської агітації.
А взагалі – масовий вбивця і рафінований сучий син.
За час своєї «роботи» до ікот нахлебтався крові!
Був уособленням учня диявола, втіленням абсолютного зла.
Вірив у свою інкарнацію (наприклад, у тілі лаврова).
Вірив у інкарнацію Гітлера (наприклад, у тілі пуйла).

25.03.2022

* * *

Видаляєш номери телефонів мобільних:
Цей – остаточно, цей, може, колись озветься;
Цей – залишаєш попри всі аргументи спірні;
А цей – зберігатимеш завжди, як пам'ять серця.
Видаляєш номери телефонів.
Мобільник невдоволено пікає, сердиться, злиться.
Ніч – темно-синя, по краях червона.
Й ані друзів, ні мами, ні армії, ні поліції.
Очі вдивилися в темряву, бачать минуле:
Квартали, проспекти, сквери, де нині лиш котловани.
Видаляєш з мобільника номери, наче кулі
Хірурги пінцетами з рваної рани.
Тіло затягнеться сполучною тканиною,
Шрамами, зшитими нитками кодів.
Хтось твій номер також видаляє, а за хвилину
Пробує відновити, хоч це вже годі.
Хтось, може, тебе поховав, може, уже й не плаче.
Київська ніч догорає, як відблиск у мертвім фургоні.
Невже в тебе справді немає турбот інших,
Аніж стирати в мобільнику номери телефонів?
Невже божеволієш, вчора така статечна,
Розумна, розсудлива, скажена у творчій праці?
Так, це війна, проте жодна війна не є безконечною.
Вимкни мобільник. Збережи номери. Пригодяться.
Зблизька завжди все страшнішим, ніж є, здається.
Хтось, та озветься! Хтось, та завжди озветься.

25. 03.2022

* * *

Сирена сниться і причувається.
Нерви, як стерви: тремтять коліна.
Куди, дитино, вже втретє збираєшся? –
Це ж у сусідів пральна машина!
Небо сире сиву млаку котить,
Хмарне, розбите на друзки.
Це не літак і не гелікоптер –
Тінь велетенська від бузька!
Рашо, ну, як там твій дуже буйний?
Злочин – терпіти такому, рохле!
Наші емоції смертельно отруйні:
Ти від них скоро здохнеш!
Чого вичікуєш? («Трошки, ще трошки –
Милий, коханий жевжик»).Нема в гардеробі гамівної сорочки? –
Шнурок і мило – значно дешевші!

24.03.2022

* * *

Все відкладається на суботу: поїздка до мами в село,
Перші весняні відвідини дачі, вилазка з онуками до лісу,
Прибирання в квартирі, зятю-комп'ютерщикаві наче на зло,
Прання штор на вікнах. Далі – наче завіса.
Післяпіслязавтра буде субота. Післязавтра буде субота.
Завтра буде субота. Дивина:
Не береться ніяка робота.
Почалася війна. Триває війна. Триває війна. Триває війна.
Але ж ти була дуже щаслива!
Маленькою за обидві щоки напихалась медовими сливами,
Ласувала ними – великими, золотими – на повен рот!
Сливи звались (як важко вимовити!) ренклюд.
Ти була дуже щаслива!
Вийшла заміж на третьому курсі університету.
Народила першу дитину без жодного дня в декреті.
Отримала скерування на працю в столицю –
Це ж не Жданов, не Кіровоград – пощастило жінці!
Ви тулилися в орендованому помешканні,
На рік, бувало, міняли зо п'ять адрес.
Молоді спеціалісти, ліміта́, врешті –
Двоє дорослих, троє дітей і пес.
Ти була дуже щаслива!
Струнка, й на одну волосиночку ще не сива!
Діти не хотіли вчитися, але збирались вступати.
У тяжкі дев'яності це було не проблемою, а прокляттям!
Та ви отримали чотирикімнатну квартиру!
Правда, панельну й вікнами на пустир, і
З грішми було надзвичайно сутужно,
Але й на трьох робота́х ти трималася мужньо.
У домашнім меню – картопля: смажена, варена і... вчорашня.
Плата за навчання твоїх студентів велика. Дуже важко.

Чоловік не витримав: першим вступився з хати.
Переїхав до набагато молодшої: особисте життя – не фатум.
А в новій пасії мама – бізнес-вумен, депутат – тато.
І сама вона – віфранчена, доглянута – ось що значить: багата.
Діти вирости: одружувалися, розлучалися,
Кидали навчання, поновлювалися.
Твій сімейний кораблик то причалював,
То летів на Бермуди у темпах фокстроту чи вальсу.
Чоловік повернувся (З величезними проблемами і боргами:
Взяв на себе кредит молодої дружини!)
Невістка мріяла про Багами,
Зять – про зимові автомобільні шини.
І ви жили, як у мурашнику,
Але ж нікому не було страшно.
Ти була дуже щаслива!
(П'ята онука – твоя копія – дитя галасливе).
Та почалися пекельні дні: уже й Київ в огні.
Сидите у найменшій кімнатці беззвучно.
Від вікон вас відділяють дві стіни несучі.
Під будинком горить зятів «Опель».
Чоловік в інвалідній колясці. Стоп!
Але ж ти була щаслива і гарна!
І зі своїм законним ви колись були така ідеальна пара!
(Втім, на щастя завжди існує вузька, непорушна квота).
Ось тільки нові проблеми накраюються гострими ножицями.
Нині субота. Вчора була субота. Позавчора була субота.
Життя продовжується.

26.03.2022

* * *

Дитину – пострілом у обличчя,
Старезну прабабу й неповнолітню правнучку – гвалтом.
Тепер воно, як колгоспний бугай, риче
І повторює, наче мандру, кілька слів про женеvські хартії.
Тепер воно ледве чувно лепече: було до безпам'ятства п'яне,
Благає «радної мамáньке» дозволити подзвонити.
А щó воно мамці скаже? Що вже воно – с...ка остання
І мала його «радімая» ще в колисочці придушити?
Ні, воно все перекрутить, перебреше і понавигадує,
Адже панічно боїться навіть визнати себе гадом!
Та на таких «полонених не поширюються женеvські хартії –
На таких трибунал поширюється і кілька грамів заряду.

28.03.2022

* * *

Це наша земля! Це наша земля. Це наша земля,
Навіть якщо вона віпалена, чорна, і вся в руїнах.
А ворог – це ворог: чи ожив, чи охляв –
Рано чи пізно амінь йому зробимо неодмінно!
Це наша земля. Це наша земля. Це наша земля,
Що вчора стікала багатствами – «молоком і медом».
Що завжди прекрасна і зблизька, й здаля,
Що корчиться нині від болю, як жінка в переймах.
Народжує націю на всі майбутні віки,
Велику, потужну, яку не ввіпхати в раму.
Ми, русичі, – ми. Ми – козачки і козаки!
Це наша земля і це наша Вітчизна! Мама!

28.03.2022

* * *

Все, як завжди, і стається не здуру.
(Бо підсвідомість не «звідци й доци»).
Варвар завжди ненавидить культуру:
Диким культура, як сіль у оці!
Як сіль у оці, а колька в боці –
Семираміда, вкраїнська хата.
Мурло брудне від культури в шоці, –
Сверблячці лютій красу руйнувати.
Ось «поналезло» й смердить свинею,
Міста старовинні нам розбомбило.
По горло накачане матом й дурнею
Від перепую сине, аж біле.
Що воно бачило в рідній «ізбушці»
Онучі вонючі, скрипучі полати?
Клопи і блошиці з дитинства луцило?
Кралося до безвідмовної «тьоті Каті»?
Тепер воно вилупилось, як черви,
Лізе і лізе, хоч бите й бите,
Чи по-пластунськи, чи й зовсім на череві,
Бо генерал обіцяє корито.
Слухайте, смерди, досить дурдому!
За кораблем поспішайте «вдогонку».
Баба-Яга вас гукає додому:
«Тюря вже скисла – жаль самогонки!»
Кваптеся, смерди! Такого встиду
Раша не бачила й від Петра Першого.
Кидайте броню: вона й так не їде.
Покваптесь, Вань-Вань! Бо станете мершею!

27.03.2022

* * *

Жириновський помер?
Хто наступний тепер?
Це вже навіть не шок:
«Перший, пішов!»
А за ним, як один
Всі облізлі діди,
Дідугани війни!
(Боже, світ сохрани!)
«Другий, пішов. Третій, пішов!» –
Капці губить! Без підошов
Лізьте хоч рачки, почерез голови,
Трупи ходячі, з мізками з олова!
Пріть, що є моці, пріть!
Першість завжди кортить!
Чорт старий, Вельзевул
Браму в пекло розкув,
Стулки аж розіпхнув
На усю ширину!
Це ж не хто там – свої
Дорогі «холуї»!
Це ж еліта ганьби,
Як отруйні гриби!
Це ж роботи тепер
Не сто літ, фа-фа-фа!
Аж ожив Люцифер:
Привалила лафа!
Стане премій для всіх –
І чортів, і чортиць:
Перепишуйте їх,
Як овець чи телиць!
Чи биків, баранів
(Все робіть без огид)
І готуйте мені
Скрупульозний ваш звіт!

25.03.2022

* * *

Я тягнуся до тебе все життя
(Вірніш, до давніх обрисів сюжету).
На яблуні дві горлиці сидять:
Бездарна пара, доля графаретна.
Та Київ твій здригається ночами,
Як хворе немовля на грудях мами.
І я встаю, п'ю ліки (ні, не бром!)
Бреду на кухню в темряві повільно.
В столиці є і сховища, й метро,
Та добре знаю: ти не між цивільних!
Не варто світлом блискати: тривога –
Молитись можна і благодати Бога.
Ми скільки наламали дрібно дров
А скільки повертались, щоб... прощатись.
Ось, відчуваю: ти згадав – нутром,
Та докорів не хочу відчувати!
Яке ж ти кляте, чортяче насіння!
(А очі – сині, неймовірно сині!)
Не треба: не прощай, не відпускай,
Кричи, ногами тупай ще й погрожуй!
Ну, я – така, що зробиш? Я – така!
Але такою бути більш не зможу!
Приїдеш – стріну (Потім проведу),
Та віживи! Все ж краще очі в очі.
Чорнюща ніч. Дві горлиці в саду
Здурили зовсім! – сваряться-туркочуть.

28.03.2022

* * *

Світ уже не цікавить, що кажеш,
І в яких діамантах твій ходить «гарем» –
Наша ненависть тебе розмаже,
Наша лють на мікрони тебе розбере!
Зазонбовуй расєюшку псевдомогуттю,
Печерице з червивим нутром,
У новітню історію, путін,
Все одно увійдеш «войовничим пуйлом»!
Не Тимуром, не Чингисханом –
Збожеволілим шимпанзе –
У одній руці з газовим краном,
В іншій – з кнопкою часу «Z».
Ох, яка же ж ти напасть марудна!
Але Бог – не тобі рівня,
Й покладуть тобі, мрцеві, на груди
Вже розбитий Годинник Судного Дня.

29.03.2022

* * *

Привéзли мамі сина. Як живого,
Усміненого, зовсім молодого.
Вона мовчить. Змертвілими губами
Щось ніби каже, та насправді мямлить:
Не розібрати ані слів, ні думки –
Здивіли очі, щось шукають руки.
Лакують хрест: але кому? для чого?
Привезли мамі сина. Як живого.

29.03.2022

* * *

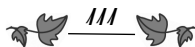
У нього «жена – во! – баба!» –
Не ревнувала і не ревіла!
Розповів, як засмажили Колумбая
Й рудого псиська усю ніч їли
(А Колумбаєву малу господиню
Гвалтували по черзі учора й нині).
«Жена» сміялася-хихотіла,
Бо ноутбука дуже хотіла,
А ще – «мечтала» про білі кросівки
«Можна й з тієї хахлушки-дівки!»
Що, не підійдуть? Маленька ніжка?
Ну й «муженьок ейо – шалунішка»!
«Кастюм дастанеш? А куртку можна?»
(Й ще щось новеньке і дуже хороше!)
«Калечка сможеш ілі кулончік?
Очень люблю тебе! Очень-очень!
Цветов не нада! – цвети для глупих!»
А Бог дивився – і слухав-слухав.
Й сказав: «Івасю, прицілься, друже!» –
Й ні ноутбука, ні навіть мужа.

30.03.2022

* * *

Вазон не може жити на вікні:
Звучить сирена – він скидає листя.
Красива квітка – звалася невіста
Чи наречена – пуп'янки сумні
Втрачають міць, зсихаються на пні.
Оката внучка, зайченятко русе,
Тремтить уся: – Бабусю, я боюся!
Боюсь підвалу! Темряви боюся!
Боюсь виття сирени! Я боюсь!
Опав вазон: мабуть, таки загине.
Погано спить налякана дитина.
Це ж скільки часу! Кожні ніч і день!
Й від цього не сховаєшся ніде!
А той рашист і досі не здихає!
Убив би хто – в цім вже й гріха немає!
О, як же ще конатиме він важко!
Від нього важче – лиш проклята раша!
Фашистське кодро! Морди лиць пісні!
...Вазон не може жити на вікні.

31.03.2022

* * *

І хоч захлинайся священними мантрами, –
Світ полюбляє бої гладіаторів,
Так, щоб лилася кров, як вода,
Щоби нерівний удар і зудар!
Там – гладіатори, тут – глядачі.
Ти між останніх? – Сиди і мовчи!
Світ здатен являти зіпсований смак
(Байдуже публіці, хто з двох – Спартак!)
Світ прагне видовищ: життя – круговерть:
Палець вниз – і поверженим смерть.
Знали, на що йшли. А ти не знав?
Яка може в публіки бути вина?
Видовищно дуже! Звитяга – талант!
Як сили нерівні, цікаво встократ!
А ще як озброєння невідповідне!
А як результат – мов вердикт принагідний!
Чому ж ти піднявся з трибуни йти геть?
Упав твій Спартак, і тепер йому смерть.
Та ні, він підвівся і вистояв він!
Куди ж ти, вельможо? А адреналін?
А оргія після й розкішний бенкет?
Спартак потрясає щитом – етикет.
Та що етикети? Дрібниці! Якби!
Спартак – він не раб. Він очолить рабів.
Імперію вмис в повстання вогні.
Про тебе забудуть. Про нього – ні.

10.04.2022

* * *

Бджоли – не звірі. Мирна громада.
Гарно живе й гараздує до ладу.
Тільки напровесні – клята погода! –
Бджілки слабенькі, бджілки голодні,
Пасічник завжди на це має раду!
Але приперлась кацапівська банда.
Стала постоем на місяць і днину:
Бджіл не дають годувати людині!
Зіроньки Божі, бджілоньки злоті,
Тихо гудуть – ще немає роботи!
Грітися треба тілом об тіло,
Аби хоч їстоньки так не хотілось!
П'яний москаль виліз танку на дуло:
«Будет на каждава нашева улей!
В каждом как мінімум пол кіло мьода!
Во! – как нажрьомса! Пашлі на ахоту!»
Бджоли як бджоли. Також українські –
Напад сприйняли як кадрове військо!
Як налетіли, як обліпили!
«Вечная память» кацапським дебілам!

01.04.2022

* * *

Росія не вміє любити –
Вона може лише ненавидіти.
Її серце – застиглий бітум,
Її совість – порожня крипта.
Вона прагне вбивати, вбивати, вбивати,
Сповідуючи всі відтінки червоного,
Громадян своїх перетворювати на «вату»,
Світ уявляти найжахливішим полігоном.
Росія псевдосучасна, за суттю – ще допотопна,
Кровожерна потвора – вічно печерна росія,
Безпідставно себе уявляє Європою.
Безпричинно себе демонструє всесильною.
Надувається, тужиться-тужиться – й лусне,
Лусне обов'язково, а тоді скорчиться,
Розпадеться на дрібні кусники,
Наче ртуть, в усі діри розкотиться!
Відітрем з неї пляму оцтом,
З неї дірку затулим кахлею,
Бо ж обуриться людство: – Що ж це так
Поганезно запахло?

08.04.2022

* * *

Характерник в козаків –
Не страшилка й не байки:
Тут він – ворон, тут він – пес,
А укусить, ще й умреш!
Не кради і не хапай,
Бо присниться Чорнобай!
Не бреши і не дури,
Бо він з тебе зробить три!
Люди смертні – в тім-то й ба,
Але вічний Чорнобай!
Характерник не вмирає –
Раз в століття оживає
В людськiм тілі між людьми
Серед літа чи зими!
Ходить, дивиться, мовчить,
А як треба, то й провчить!
Хочеш йти у депутати, –
Хоч подумай, чи ти вартий!
Хочеш бути у пошані, –
Пошануйся сам, Іване!
Та приперлись вороги
Із расеюшки-карги.
Взяв козак у руки граблі:
«Подивлюсь, які ви зграбні!»
А кацапи-самогубці
Знов і знов стають на зубці.
Недотепи москалі:
Держаком – лусь! – по чолі.
«Гей, чорти, наставте сито!
Можете сто душ зловити!
Це за раз – сто душ, чортяки!
Бо за день їх, наче маку

Тут насіється з заліза –
Забирайте, скільки влізе!
Не розсипте лиш – мольба».
Й обіцяє Чорнобай:
«За цю службу, ясна річ,
Вам поставлю могорич!
Ще й загляну восени –
Перевірю казани!
Тож старайтеся, чортиська,
Чорнобай вас знає зблизька!»
Чорнобай – це Чорнобай:
Спіть, кацапи, – баю-бай!

02.04.2022

* * *

Бронетехніка не рятує від радіації!
А вони каталися Рудим лісом безперестанку,
Аж скрипіла пилюка й здіймалася, і здіймалась
Набагато вище від «айк'ю» їхніх, а не лише танків.
Почувались безсмертними: вмазали – стали асами,
Уявлялись героями: «Що нам якісь там дози?»
Умираєте в муках аж очі вилазять?
Рудий ліс вам вітання шле: він це може!
Це – назавжди вже, «парні», бо це не лікується
Й масажистками крутобедрами і крутобровими.
Дикий голуб воркує – йому воркується,
А ось вашим горобчикам уже й не підняти голови.

03.04.2022

* * *

У Польщі – сніг. У нас він буде завтра.
Садити скоро, сіяти. Весна.
Заговорила річечка дискантом.
Шпак рідну хатку ледве упізнав.
Час – фарисей. Міняє все, що може.
(А лані обіцяє оленя).
Лежить перо в чужім гнізді порожнім –
Ніхто гнізда чужого не зайняв.
Ще часу є до солов'їв й зозулі.
Ще зимно, щоб цвіли чагарники.
Дурна ворона роздобула кулю
І розглядає із усіх боків.
Вона такого зроду ще не крала!
Якесь воно не те, не те й не те!
Заходить сонце. Пригорща опалів
Холоне там, де обрій ще цвіте.
У Польщі – сніг. А в нас війни сто опцій.
Із міст – скелети, а ночами – тьма.
Дівчата ждуть з війни коханих хлопців,
Вкраїна жде підмоги, а нема.
Який ти, світе, боязкий і підлий!
Чого чекаєш? В мить таку лиху
Там, де потрібно вдарити навідліг,
В кишнях дулі крутиш зі страху?
А не боїшся повторити знову?
Закусиєш скривавлену губу?
І хрест дубовий і вінок терновий
Вже був на твоїй совісті. Вже був!

03.04.2022

* * *

Вони гвалтували її при малих дітях,
А тоді перерили все у шафах, комодах, сервантах.
Забрали: від шуби – і до білизни, немов павутина, тендітної,
Від столового срібла – до цукеркових фантиків,
Від біжутерії – до діамантів
Від нових босоніжок – до ношених тапків.
Не було смислу ні плакати, ані кричати:
Вони поводитися, як гестапо.
Коли вимелися, вона взяла шнурок від халата й пішла у ванну.
Глянула в мокре дзеркало – і саму себе не впізнала.
Діти кричали й плакали (яке це має значення, Анно?)
Але не зуміла шнурок зав'язати: знепритомніла й впала.
Отямилась, коли діти спали «валетом» на маленькій канапці.
Надворі кричав хтось щосили. Дощ захлинався,
неначе від астми.
В коридорі скалками іскрився диплом, що вона –
міс краси-12,
Серед залу валялася розтрощена, колись на пів стіни,
«плазма».
Присіла біля рояля. Заридала, аж світ здригнувся!
(Вже було не до Моцарта, не до Баха й не до Вівальді!)
І тоді на голову поклала долоню покійна бабуся,
Та, що їй колись пощастило вижити в Бухенвальді.

02.04.2022

* * *

Господи, кари! Кари і кари!
Скинь їх росію гнилу в Тартарари!
Сіллю присип і вогнем запліши!
«Це плем'я умерло», – з небес напиши.
Господи! Ти передбачливо мудрий,
Знищ кацапур – вони зовсім не люди!
Навіть не звірі, не гадь, не потвори,
Не Вавілон, не Содом й не Гоморра!
Господи, кари! Благаєм всенощно!
Те, що вони натворили, – без прощень.
Те, що вони ще виносять у планах,
Буде їм цвяхом у трунві останнім.
Господи, кари! Кари і кари!
Скинь оцю нечисть живцем в Тартарари!
Ти – Всемогутній! Ти – Справедливий!
Господи Боже, вчини таке диво!

04.04.2022

* * *

Більше нічого. Одна порожнеча.
Днина похмура, та сонячний вечір.
Сонце вилизує чорні руїни,
Сонце жахається: «Це – Україна?»
Кате московський, ти ще не контетний?
Досі чекаєш Везувію, Етни?
Думаєш, збрешеш – і знову повірить
Ангела Меркель (і всі проводіри)?
Думаєш, світ досі в тихому трансі?
Бог упилям не дає жодних шансів!
Сонце сідає за обрію купол.
Вік двадцять перший. На вулицях трупи
Місяць не прибрані, не погребенні.
В білому смерть ходить тінню вербени.
В чорному – погань, безмозгла, запекла,
П'яна ув устельку – вихідці з пекла.
Сонячний захід. Картина болюча:
«Вечір весняний під Києвом. Буча».

05.04.2022

* * *

Остаточно й неперебутньо.
Раз назавжди – і пеклу в зуби!
Будеш сплутаний, діду путіне,
Ста гріхами своїми грубо.
І коли тобі сил забракне
Чи й копита відкинеш – нарешті це!
За тобою і жаба не квакне.
Зате чорт старий перехреститься!
За тобою й свиня не рохне.
(Пес бродячий на гробі сикне!)
Вурдалако, напружся – і здохни!
Ми вже тешемо кіл осиковий!

06.03.2022

* * *

Найменша дитина, яку згвалтували у Бучі, була дворічною!
Світе, оглохни! Це вже щось за межею ридань і обурень!
Чим ти наколола або напоїла свою солдатню,
ненормальна психічно
Рашо скажена, кривава московіє, кацапуріє?
Таки опустилася нижче, ніж діє закон гравітації?
Уже аж настільки виродилась, що й закон
кримінальний безсилий?
Шовіністко, рашистко, фашистко, махрова «наці»,
Й гена людського в тобі не залишилось, відьмо расее!
На суді будеш хлипати, що це вперше:
щось на тебе найшло, повело – взагалі загадка!
(І таке страшне тобі сталося, що і на оправдання не маєш
вже що сказати),
А не з твого наказу вагітних грузинок вбивали саперними
лопатками
У Тбілісі 9 квітня тисяча дев'ятсот вісімдесят дев'ятого?)
Резервація не допоможе і не виправить найстрогіша в'язниця,
Рецидив буде знов, потім знов, потім знов, поки ти ще жива
і тепла!
Рашо – ти ж не злочинниця, ти – упириця,
Інфернальна потворище якнайглибшого пекла!
Господи Боже, якщо Ти є, як Ти на все це дивишся?
Невже Тобі не навприкрилося вічне москальське паскудство?
Всемогутній, Ти – дуже терплячий,
та нехай на москву порожнеча космічна виширяться,
Бо з вини однієї дурної кацапії здатне загинути людство!

06.04.2022

* * *

Люди ходили по воду – і не поверталися.
Людей забирали на допити – люди не поверталися.
Люди зважувались на евакуацію –
і теж ані виїжджали, ані поверталися.
Місто вмирало мовчки. Без жодних плачів або галасу.
Вони ж витягали дівчат і дівчаток за коси з підвалу,
Вони уривалися з ревізіями до підвалу,
Вони кидали димові гранати в підвали.
Ті, що загинули, були щасливіші від тих, що zostались.
Потім почався вакуум інформації.
Потім почалось перекручення інформації.
Потім не мала вже й значення інформація.
Життя поволі втрачало і сенс, і рацію.
Але свідчити встануть навіть трупи! –
PS. Пам'ятай про нас, Маріуполь!

05.04.2022

* * *

Україна – «не в щот» і Європа – «не в щот».
А тебе таки мощно галюнить!
Але скоро Китай заб'є тобі болт
Й Білорусь смачно в вічі плюне!
Ми – від Бога-Отця, а ти – від мавп.
Від остатних, які деградують невпинно!
Ми – великі народи, а ти – кацап,
Що і досі в первіснообщинному!
У тебе ані кожі, ні рожі,
Ні ума, ні сорома,
Ні лиця, ні потилиці –
Хто на тебе подивиться?
Ти в позавчорашньому дні
На самісінькім дні,
А там бридко і слизько.
У тебе вже заворот мізків,
Думки плутані
У тебе, душогубе путіне!
У історії ти залишишся!
Тільки – як?
Не зволікай, путін, –
вішайся!

07.03.2022

* * *

Оці ранньо-весняні вечори:
Ще зелені нема – вже дуже тепло.
Велика зірка шепче щось до тебе –
Зійшла Венера: з нею говори.
Війна страшніша, ніж колись чума.
Бої тривають безперервно досі.
(Твоє дитя вже робить «тосі-тосі».)
Дружина жде. А в мамі й слів нема).
Ти іншим став. Із досвідом боєць.
Тяжкі зробились руки, як з металу.
(Це не від ран: тебе вже полатали.
Від гарту це). Приємний вітерець
Лоскоче ніздрі, бавиться в щетині
(І пахне полем, тим, де йде сівба).
Щодня стріляєш в москаля-раба,
Не маючи кацапа за людину.
Він – мародер, він навіть вже й не гній!
(У БМП запхали «плазму», вудку,
Килим, сервіз, а ще собачу будку –
Напевно, жити вирішили в ній).
Русня щоночі лупиться з яєць,
Як крокодили, змії або оси.
(Твоє дитя вже робить «тосі-тосі»
Ти – справжній батько, а тому – боєць!)
Прийдеш додому й над собою сина
Піднімеш: «Отаки-и-ий в мене козак!»
(І в оці аж закрутиться сльоза)
«А отака у мене Україна!» –
Пригорнеш ніжно маму і дружину!

09.04.2022

* * *

Уже весна. Ось бузьки прилетіли.
Цвіте по закутках колюча алича.
Зелений пролісок набрався сили
І також білим землю завітчав.
З'явилися сережки, а край стежки
Трухлявий пенъ обсох і засвітивсь.
Гімнастка-білка дуже обережно
Шугнула з гілки, як прозора тінъ.
Усе кругом і радісне, й не раде
(Безкровні лиця талої води).
Циліндри нерозірваних снарядів
Угору тичуть пальцями. Куди?
Сидить оса на тятіві розтяжки:
Граната мокра й від роси рясна.
Ще йде війна! Та в'є гніздечко пташка,
Бо вже весна. Бо вже весна! Весна.

19.03.2022

* * *

Ми з тобою підемо ламати вербові котики:
Блідо-сірі, хутр́ві, в золотій присі́пці.
Буде пташка крутити голівкою, наче кокотка,
Буде промінь торкати животик ри́бці.
Ясне сонце усе зафарбує нажовто.
Сніг почне підгоряти, неначе цукрова вата.
І весна оприявиться запахом, дотиком,
І до дня перемоги над ворогом залишиться вже небагато.
Буде паска, як сонце вранці,
Устосот перемноженою – віра.
І солодка утома від праці,
Й неймовірна аура миру.
Світ настрє́нчиться зє́лено і поважно.
Дощ сійне на поля, як мука крізь сито.
Ми – вродливий народ навіть у камуфляжі.
Україна – не свічка: її вже не погасити.
Закладемо сади. Відбудуємо школи й садочки.
Станем людству взірцем, волелюбні й багаті.
Наша молодь народить розумних дівчаток і хлопчиків.
Ми загоїмо рани. Компенсуємо втрати.
Ще багато попереду весен й весен,
Яблуневого цвіту ося́йно́го попліну!
В церкві скажуть: «Христос воскрес!»
Відгукнеться: «Воскресла Україна!»

16.03.2022

Перший день миру

Все ще так поруйновано! Але навколо тиша.
Така неймовірна тиша, що ніби аж неописанна.
Породисте кошенятко тягає мертву мишу.
Жінка, напевно, вчителька, схилилась над Мопассаном.
Діти кричать (Бо граються!!!)
Стебельця травички кільчаться.
Усе колись просто збувається
Й обов'язково закінчується!..
...Сонце купається в річці:
(Рано ще: пів на сьому!)
Чи нам це ще тільки сниться?
Чи, нарешті, уже й по усьому!

13.03.2022

* * *

А що іще? Новини без новин.
Гаранти, як мутанти: тягнуть гуму.
По кому дзвін? По кому, світе, дзвін?
По спокою твоєму чи по тлуму?
По путіну? Ні, напівтруп живий.
Й живе його амбіцій людоїдство.
Лиш ми, як Святослав: «Іду на ви!
Йду сам за всіх, хто нишкне і боїться».
У церкві мовчки скапує свіча.
На цвинтарі вдова вмливає юна.
Сивіє ніч. І солов'ї кричать,
О ні, не тьохкають – це вибухів відлуння.
Знов артналіт. Знов п'яна москальня
Нас «визволяє», рве штурвал на себе.
Та хлопці вцілили – скінчилася «гульня»,
І «ас» погас, і тиша – на пів неба.
Лиш цвіт тремтить. Війни боїться світ.
Дитя боїться: ще в утробі плаче.
Святий Петро стоїть біля воріт
Старого раю (з автоматом наче?)

28.06.2022

* * *

Тополя пух пускає. Пух пливе,
Як по воді у нерест білі смуги.
Тріпоче місяць в небі – риба фугу.
Ні, вже не риба – дзеркало криве.
Війна триває. Господи, допóки?
Війна триває – хоч ридай, хоч рци*.
Вкраїна, наче вишня кароока,
Мне чорну хустку в чорнім кулаці.
Ми постаріли чи не на століття –
Усі – дорослі, юні й навіть діти –
Ми інші, ніж були ще на Різдво.
А дощ скрипить, неначе патефон.
А дощ іде, як час, та тільки зримо.
І пахне липа, а здається – димом.
І гасне місто – світломаскування.
Й такі спішить – у нього рейс останній.
Й патруль комусь вичитує мораль.
І корчиться на всю стіну мурал,
Де двоє аж злилися в поцілунку.
Тополя пух пускає. Місяць – кулка:
Аж райдужні, тремтливі в колах кола,
Й зоря, як голка: наскрізь небо коле.
А ніч схилилась сонно над шитвом
(Ми все одно це пе-ре-жи-ве-мо),
Бо світ такий красивий і зелений,
Бо ніч така українська (без сирени,
Без тупоту, безсоння і напруги),
Лиш повний місяць в небі (риба фугу?)

29.06.2022

---

* Рци (давньоукраїнське) – говори.

* * *

Спека спливає сонячним медом липким:
Липне роса, і трава, й уже навіть повітря.
Білий лелека у травах аж світиться. Світить
Пижда висока, і сипле насіннячко кмин.
Сонце – в zenіті. Повзе деревієм оса.
Пташка розгойдує довге стебло полинове.
Більше – ні слова, ні слова, ні слова:
Сонях вмирає, неначе космічний пульсар.
Спека пекуча, жагуча, болюча, як вивих.
Вп'яте – з'єднало. Нічого не чути, крім вибухів:
«„Гради” чи грім й блискавиці над вами – гроза?»
Нерви давно в кулаці, як роздушені ягоди:
Зблідні думки пропонують душі укриття.
Неба черінь. Наче віск, гаю шкура гепардова.
І навкоси – ледь помітна й тонка павутинка життя.

30.06.2022

* * *

Тропічна ніч: знов вище двадцяти,
Годинник мовчки каже: нуль чотири.
Як душно й тут, у скверику. Це ти?
Собака не витримує в квартирі?
Вже пів будинку сидьма на траві
Чи підночовує, чи комарів годує.
Скажена спека – безтілесний звір,
Весь день чатує й ночі пів – чатує.
Ще дві години – й стане холодніш.
Ще дві години – й можна йти до хати.
Води не будеш? Черешень поїж.
(Нічого вже не хочеться, лиш спати!)
І сохне все. Аж наче світ в іржі.
... А хлопці десь на крайнім рубежі.

01.07.2022

* * *

Чи ти молився на ніч, Дездемоно,
Коли збомбив у Сирії дітей?
Чи просто випив – і забув. Резонно,
Бо пофіг все: і це, і те, і те.
Були би гроші і харчі хороші!
«Кримнаш», тож можна й переприсягти.
Ти все ж пілот. Це майже як вельможа.
Це ж так котується в Москві й Читі!
Та донечку твою загризли пси.
(І це – страшно. Це ж: «Господи, спаси
Й помилуй від такого!» (Це ж не вбивця,
Що відрами пролив невинну кривцю!))
Ішло дитя із музуроку... Мить – і
Ховали без ноги й в труні закритій.
Чи молишся ти на ніч, Дездемоно?
Чита́ тобі не сниться? Крики доні?
І Крим тобі не сниться? Сниться Сирія?
Пошли все нафіг – і служи росії!

02.07.2022

* * *

Ти ще нічим не пахнеш, крім життя,
Бо васильками й медом пахло в хаті.
Втекла із Ірпеня? Дитя дитям,
Як оленя, окате і цибате.
Чи з Бучі ти? Чи з тої сторони,
Де рай земний перетворився в пекло
За кілька днів проклятої війни?
Німа, з лица аж чорна, так отерпла!
Тоненькі пальці, нігтики в землі
І сивина густа в русявих косах.
А випадáєш в сон тяжкий коли,
То ангел твій тебе на ручках носить.

10.07.2022

* * *

Тільки не плач. І не треба шукати винних.
Винна війна, густа липа у рамці вікна.
І що я вперекір усьому закохався у дівчину Інну,
Яка мене два кілометри з того світу тягла.
Ти мала стати моєю дружиною. І мама твоя хороша –
Учителька, нам читала, як липа вночі шелестить.
Та без ніг я тепер для вас – непосильна ноша.
А Інна – вона двожильна. Коло неї хочеться жити
Хоч обрубком на милицях чи на протезах.
Її не лякає моє каліцтво, а вас – жахне.
Постарайся стати щасливою й не сприймай усе це як б́езум.
Відпусти, моє сонечко, непутящого завжди мене.
І – танцюй бальні танці: ти ж вродлива і неперебутна!
Пам'ятаєш, як нам під ногами у Відні блищав паркет!
Не приїжджай до мене у госпіталь: щó побачиш,
не зможеш до смерті забути.
А Інна вже надивилася й не на таке.

10.07.2022

* * *

Він написав, що вірші просто зайві:
І текст великий, й ніколи читать.
А Фейсбук – що? Брудний перон вокзальний
І суєта суєт, бо суєта.
А потім – ані слова. Дні солоні
Від сліз, а ночі, як космічна тьма:
Нема ні серед мертвих, ні в полоні,
Й узагалі – ніде його нема!
Коли ж озвався і святий, і грішний
(«Я знову вижив!» – Латаний ти мій!),
Прислав аж десять неймовірних віршів
Антонича. Яких не розумів,
Але тепер щось тоскно зачепило.
Щось зачерпнуло до самого дна
Хрущем блискучим в гіллі білім-білім,
Різдвом у Дуклі, писанкою дня.

10.07.2022

* * *

А ніч знову в латах, блискуча й міражна навмисно.
Війна – вона всюди: безмежний, страшний полігон.
Дитині не спиться – «дай-дай»: то водички, то пісяти.
Ще й пси дворові завивають на дим чи вогонь.
Мордуєш мобільник – не з'єднує, бо не намацує:
Вдавивсь Інтернет: мережа ледве тепла, й тому мерехтить.
Ввімкнеш телевизор – і вимкнеш: все те ж, що і вранці.
Одне й те саме. Й ще не скоро та знакова мить,
Коли лютий ворог збагне, що єдиний рятунок – це втеча.
А «жест благородної волі» – початок кінця.
Не пий заспокійливе: вшосте за ніч – небезпечно.
Ти ж не лиш дружина, а й мама дитини бійця.

13.07.2022

* * *

Яка із тебе, жінко, героїня?
Що твій город – квітник? І хата синім
Чи голубим побілена щороку?
І яблука у листі крутобоки?
Й цвіте картопля, наче на картині?
І соняхи – юпітери для кіна?
Оперлася на сапку, вже сивенька –
Вже й прабабуся, а чиясь – ще ненька.
Та поперек болить, і ноги крутить.
Але город і в гарні дні, і в скруті
Й на день лишити – це занапастити
Й не дати ради потім, як совітам!!!
Стинаєш будяки і крешеш груду:
«І вам так, окупанти, й вам це буде!»

13.07.2022

* * *

Фейсбучна служба просить не ображати рашу,
Й не називати рашистів кацапами і москалями.
Укри повинні бути не тільки відважними,
А й толерантно-ввічливими. Затямили?
А то заблокують усі ваші дописи й навіть думку – так само:
Будете тоді тільки самі читати свої смішні «домисли щирі».
Ясно, хохли? Затямили? Зав'яжуть язика гудзями
І покірно чекайте приходу «русскава міра».
І не смійте вже й пікнути про тероризм і дикунство,
Про солдатню російську, про путіна і лаврова.
Фейсбучна служба вас попереджує і письмово, й усно:
Раша – священна індійська корова, тому про неї – ні слова.
І взагалі, як ви смієте про великий народ як паяців?
І про російську брехню? Й про окупантів як про бузувірів?
Путіністи ж завжди бездоганні (ще навіть у «папіних» яйцях).
Рашисти ж завжди унікальні (й у сортирі).
Так що стуліть свої писки, молодші брати і сестри,
В єдиному чані еСеРеСеРища так і не сплавлені
в одне вуглище!
І взагалі, як ви смієте носити жовто-блакитні светри
Чи синьо-жовті плаття? Бандьори! Петлюрівці!

15.07.2022

* * *

«Росія – мертвий динозавр»

(Євген Маланюк)

Цей дохлий динозавр – росія,
Ввібравши за століття їдь,
Із кожним роком лиш мерзіє,
Гниє, смердить, усе труїть.
І бреше, бреше, вічна к...рва,
Що світ без неї – мла і дим,
Що всі досягнення культурні
Її (хоч крадені завжди).
Що в неї газ – козирна карта,
А нафта й лапті – ого-го!
Що в раші все тепер, як в Спарті:
Нічого власного й свого.
Що аж свербить повоювати
Ціною неймовірних втрат
Й «цареві» двигнути палати
Заввишки з гóру Арарат.
І возвести у ранг монарха
І посадити на престол
Хоч недомірка, недогарка
І недотрупа на всі сто!
А тоді плакати три роки
Що й екстраверт – не інтроверт:
«Він був, як „парус одинокий”,
Жив, „как Раскольников-студент”!»).
А все, що зміг – дістався аду,
Й серед чортів, серед примар –
Герой московської Еллади,
«Гігант російського ума».

15.07.2022

* * *

«Плешивий і пегій», і морда щуряча,
І грає то Гітлера, то Бенкендорфа.
Ще й криче дифтонгом, аж тужиться – криче
Стара двогорова обскубана дрохва.
Мефісто війни і маестро агоній –
Уже з пиятики на шиї екзема –
Весь час оглядається: чи в Пентагоні
Не дуже розлютив ще дядечка Сема?
Бо інші – дрібнота. Расея – велика!
І що тут нового? Хіба гонорея,
Та це ж не політика – є тепер ліки.
І є на це спосіб в спортивної феї.
Ось тільки сверблячка постійна й гарячка:
Кортить воювати, аж зводить щелепи.
А птиця обскубана криче і криче –
Напевно, що й здохне. Радійте, Мазепи!
Виговські, Шептицькі і всі Коновальці,
Русяві, чорняві, у кучерях й лисі!
В розетку не впхає скарлючені пальці,
А то так би бахнуло – Кремль завалився б!
А то увійшов би в історію цугом.
Навіки лишився б титаном розрухи!
Лиш де ви, соратники й вірні подруги,
Й тупі журналюги, їдять його мухи!

16.07.2022

* * *

Знову буде літо й після нас,
Як було задовго перед нами.
Прощебече річка ніжний вальс,
Вкутається вигін бузинами.
Зацвіте усе й осипле цвіт.
Падатимуть у траву черешні.
Й дві верби, дупласті і криві,
Щось собі згадають нетутешне,
Щось таке щасливе і щемке,
Майже неможливе, як дівчатко,
Що біжить під сонячним дощем,
А під ним співає мокра кладка.
О, той дощ, сережки на вербі,
І букет вербовий на веранді,
А в полях до обрію люпин
Вигаптовує такі гірлянди!
Й білі хмари пахнуть молоком,
І летить не хрущ – дрібна хрущинка.
...Йде бабуся, стукає ціпком
Кладкою, яка у дві дощинки.

20.07.2021

* * *

Було пришестя. Є нашестя,
Як чорна хмара сарани.
Й куди цю темряву занести,
В які каталоги війни?
Це ж не про лицарство відваги,
А про паскудства різновид:
Це ж канібали – гомофаги,
Апендикс людства, всохла віть.
Таке бруднюше, аж дрімуче.
Весь вік з блощицями – до трун.
Їх добре наші хлопці дрючать:
«В москву, тхори! В мокву, в нору!»

20.07.2022

* * *

Перерито увесь гардероб – і нічого цікавого,
А тобі вже тринадцять, і ти йдеш на побачення.
У літнім кафе дорослі дівчата й хлопці вино п'ють і каву,
І блищать величезна калюжа – в ній вся вулиця,
в дзеркалі наче.

Ти йдеш дуже повільно. Ти просто боїшся
Появитись завчасно, бо тоді доведеться чекати.
(На всіх клумбах цвітуть неймовірні вірші!
Ще й трамвай озивається майже дискантом!)
А тоді в обох руках із торбами з городиною появляється мама
Й дуже тішиться: ти їй це все допоможеш занести.
Отже, тепер вже не треба тиснути на гальма –
Стрімголов поспішатимеш, як з-під арешту.
В парку магнітофон догорланює пісню,
Й голуби, голуби, голуби... Та – ніякого свята:
Дівчатка віку твого уже вчаться, мабуть, запізнюватись,
Але хлопчики взагалі ще не вміють чекати.
Йдеш-бредеш навмання, а вірніше – додому.
Де й поплакати можна, сховавшись за шторою.
Чи було це побаченням? Мабуть, майже, – чи й невідомо.
А собака твоєму приходу радіє і по-своєму щось говорить.
Мама з кухні: «Пса й тато порадує:
Ще ж не вечір!..» Та, мов партизанка,
Ти тихенько виходиш з квартири – й під ноги падають
Квіти, встромлені ззовні за дверну клямку.

21.07.2022

* * *

Клопи. Блощиці. П'яний гар.
Гидь московитського болота.
Ні саду, ні ставка, ні плота:
Скамейка. Водка. Сенавал.
І балалайка з трьох стропил
(Ото вже музику зіграєш!)
Впадеш, впадеш, – й нарешті, встанеш:
«Чуть-чуть, а недоперепіл!»
Нема такого вже ніде,
(В расеї є – диявол теше).
Куди таке в вік двадцять перший?
Куди такому між людей?
Бог довго зважає, однак:
Шукає праведників, певно,
Але піде москва під землю.
Расея скришиться на мак.
І буде, як після Содому, –
Така космічна тиш і гладь.
Й українці вийдуть зустрічать
Героїв, що ідуть додому.

31.07.2022

* * *

Наїлися страху до ригачки, до ср...чки?
Ваш архітектор зла і хаосу мовчить?
Чи вам до козаків рівнятися, ледачі? –
«Бояришнік» вам пить і красти йти вночі!
Блищить за вами слід і тліє слід позицій.
Увесь ваш «русскій мір» – лиш п'яна «канітель»!
Забаглось Криму і... України без вкраїнців?
Взялися «собіраць і собіраць» земель?
У лігво! У барліг! До раші під спідницю
Чи пак – під сарафан, чи в пазуху брудну.
Нічого вам не світить, підлі, ниці,
Сто літ вам пам'ятати цю війну!
Відкотитесь назад у просторі і часі.
Нам гидко й вслід вам плюнути: ви – «мразь».
У вас нема лица, ні совісті, ні раси –
Ви як діра! Як прірва! Унігаз!
Чимдуж в Московію! Бігом назад! Алюром!
Ви нам – ніхто. Існуйте, як грибки.
Захланні москалі, безличні кацапури!
Ваш знаковий пейзаж – гробки, гробки, гробки!
Відвоювались вже? Зашмаркались? Замнулись?
Тепер лише одне розмазування сліз!
Ви назавжди – пільма, і назавжди – минуле.
Як раша, як пуйло, як зжохлий комунізм.

13.09.2022

ЗМІСТ

Передмова. О. Слоцьовська	3
Букетів не буде! (Щоденник невіртуальної війни). С. Баран	4
«Сказала Смерть: „Оцей ось – мій!”...»	5
«Глобальна нація: по всьому світі є...»	6
«Цієї ночі сніг мене збудив...»	7
«Рашо! У тебе вже опуєя і отупея...»	8
«І глум – не сум, і честь – це тільки лєсть!»	9
«Не кадри божевільної уяви...»	10
«Як ви, плебєт? Що́ у вас чути?...»	11
«Місяць червоний і круглий, як пика...»	12
«Світе, здригнися! Спи́ни! Зупини!»	13
«А люди іноді справді знають...»	14
«Що́ є умовності? Бідний мім...»	15
«Все, жінко, все! Бери лиш вкрай потрібне...»	16
«Ці фронтові весілля без фати...»	17
«Усе буде добре. Коли? Коли?!...»	18
«Які ще вибори в расєї?...»	20
«Ні, букетів не буде! Який прийом?...»	21
«Рашо-рашко, ти не райська пташка...»	22
«Погані друзі – гірші ворогів...»	23
«У Криму доцвітали магнолії...»	25
«Що́, росіє, уже прочумалась?...»	26
«Розстріляли Шевченка, виродки»	27
«Та які із горобчиків чубіси?...»	28
«Росіє фашистсько-путінська...»	29
«Нам вистачає вашого смороду!»	30
«Воно їсть чебурек, вигризаючи спершу на́чинку...»	31
«Що ж, закручуй щосили краники...»	32
«Путін! На таке в світі здатен один т́ лише...»	33
«Наше небо відкрите, кате...»	34
«А що таке сором? А що таке стид?...»	35
«Росіяни! Пристрельте путіна...»	36

«Розмовляйте УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ...»	37
«А колись же були ви обрами!..»	38
«Мумія лєніна засмерділася на катафалку...»	39
«Що, Федоро, чи то пак, федераціє?..»	40
«Ти – маленька серйозна дівчинка...»	41
«Вони йшли на війну, як дивитись канкан...»	42
«Я живу у маленькій вогкій панельці...»	43
«Що, вороже? Вже засмерділось тіло?..»	44
«Знов сирена реве сказано...»	45
«Я молюсь. Ти, звичайно, ні...»	46
«Рашо, як там твій андроглист?..»	47
«Ця історія зла. Зі шкільної парти...»	48
«Ми не вчили японської. Проте – браво!..»	49
«Брешеш, брешеш, аж шкіра лупиться...»	50
«Російська жінко, Люсько, Машко, Анько...»	51
«Ти читаєш газету „Известия”...»	52
«Було в нього важке дитинство...»	53
«Чорна напасте з одних гопників...»	54
«Це хижак: вже здихає, а зуби шкїрить...»	55
«А тобі, кацапуρο, не пити у нас із Дніпра води!..»	56
«Всього лише при зустрічі кивну...»	57
«Як Північна Корея чи Хїна...»	58
«Бабуся Клавдія, наша двірничка...»	59
«Ще на тебе впадуть стелажі...»	60
«Хто ви? Взялися звідки?..»	61
«Стару Христю колись виселяли, бо аеродром...»	62
«Ти лягаєш у ліжку у джинсах і грубїм светрі...»	63
«Дикї неандертанці...»	64
«Стрічка новин і біжить, і спішить...»	65
«Спалахнуть океани і обвуглїться небо...»	66
«Немає абсолютних істин...»	67
«Як вона тільки з села дісталася?..»	68
«Чорти уже очі відивили...»	69
«Просиш-молиш, щоб несамохїть...»	70
«Його зміна триває вже другу добу...»	71

«Дитину вдається ще обдурити...»	72
«Твоя армія, путін – аварія...»	73
«Ти сумлінно плетеш маскувальну сітку...»	74
«Приходиш додому – і валишся з ніг...»	75
«Фашисти у крематоріях палили тільки чужих...»	76
«Ти не віриш ніякій вже психології...»	77
«Представлялися „твордимі рускімі”!..»	78
«Посеред двору – шестиметрова вирва...»	80
«Все передбачно, але НЕ ВТРАЧЕНО...»	81
Настанова нільського шамана	82
«Усе в цьому світі пов’язано досить дивно...»	83
«У комбінезоні оранжевим...»	84
«Моцно дістали? Вже і язик на плечі у вас, орки?..»	85
«Ще плачеш? – Ні, вже відучилась плакати...»	86
«Нехай воно „шваль” і „атродь”...»	87
«На Донбас прийшов Мамай...»	88
«У горі росія: траурний сум...»	89
«Чому бути – того не минути...»	91
«Путін і раша – двійня пропаша...»	92
«Вони би й душі людям вигризали...»	93
«Вднину – арта, вночі – аєро...»	94
«Вона, звичайно, жила десь інде...»	96
«Тигр упав смертю героя!..»	97
«Йоахім фон Рібеннтроп (та інші)...»	98
«Видаляєш номери телефонів мобільних...»	99
«Сирена сниться і причувається...»	100
«Все відкладається на суботу: поїздка до мами в село...»	101
«Дитину – пострілом у обличчя...»	102
«Це наша земля! Це наша земля. Це наша земля...»	104
«Все, як завжди, і стається не здуру...»	105
«Жириновський помер?..»	106
«Я тягнуся до тебе все життя...»	107
«Світ уже не цікавить, що кажеш...»	108
«Привезли мамі сина. Як живого...»	109
«У нього „жена – во! – баба”!..»	110
«Вазон не може жити на вікні...»	111

«І хоч захлинайся священними мантрами...»	112
«Бджоли – не звірі. Мирна громада...»	113
«Росія не вмiє любити...»	114
«Характерник в козаків...»	115
«Бронетехніка не рятує від радіації!...»	117
«У Польщі – сніг. У нас він буде завтра...»	118
«Вони гвалтували її при малих дітях...»	119
«Господи, кари! Кари і кари!...»	120
«Більше нічого. Одна порожнеча...»	121
«Остаточно й неперобутньо...»	122
«Найменша дитина, яку згвалтували у Бучі, була дворічною!»	123
«Люди ходили по воду – і не поверталися...»	124
«Україна – „не в щот” і Європа – „не в щот”...»	125
«Оці ранньб-весняні вечори...»	126
«Уже весна. Ось бузьки прилетіли...»	127
«Ми з тобою підемо ламати вербові котики...»	128
Перший день миру	129
«А що іще? Новини без новин...»	130
«Тополя пух пускає. Пух пливе...»	131
«Спека спливає сонячним медом липким...»	132
«Тропічна ніч: знов вище двадцяти...»	133
«Чи ти молився на ніч, Дездемоно...»	134
«Ти ще нічим не пахнеш, крім життя...»	135
«Тільки не плач. І не треба шукати винних...»	136
«Він написав, що вірші просто зайві...»	137
«А ніч знову в латах, блискуча й міражна навмисно...»	138
«Яка із тебе, жінко, героїня? ...»	139
«Фейсбучна служба просить не ображати рашу...»	140
«Цей дохлий динозавр – росія...»	141
«„Плешівий і пегій”, і морда щуряча...»	142
«Знову буде літо й після нас...»	143
«Було пришестя. Є нашестя...»	144
«Перерито увесь гардероб – і нічого цікавого...»	145
«Клопи. Блощиці. П’яний гар...»	146
«Наїлися страху до ригачки, до ср...чки? ...»	147

Ольга Володимирівна СЛОНЬОВСЬКА

У камуфляжі й бронезилеті

Поезії

Дизайн обкладинки *Андрія Іваньо*
Комп'ютерна верстка *Ярослави Король*

Підписано до друку
Формат 60x84/16. Умовн. друк. арк. 8,84.
Тираж прим. Зам.

Видавець: Видавництво «Місто НВ»
76000, м. Івано-Франківськ,
вул. Чорновола, 23.
Тел.: (0342) 55-94-93.

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ІФ № 9 від 02.02.2001 року

Віддруковано: Друкарня «Місто НВ»
76000, м. Івано-Франківськ,
вул. Чорновола, 23.

